XVI. évfolyam 31. szám Ára: 1 forint 1960. augusztus 4.

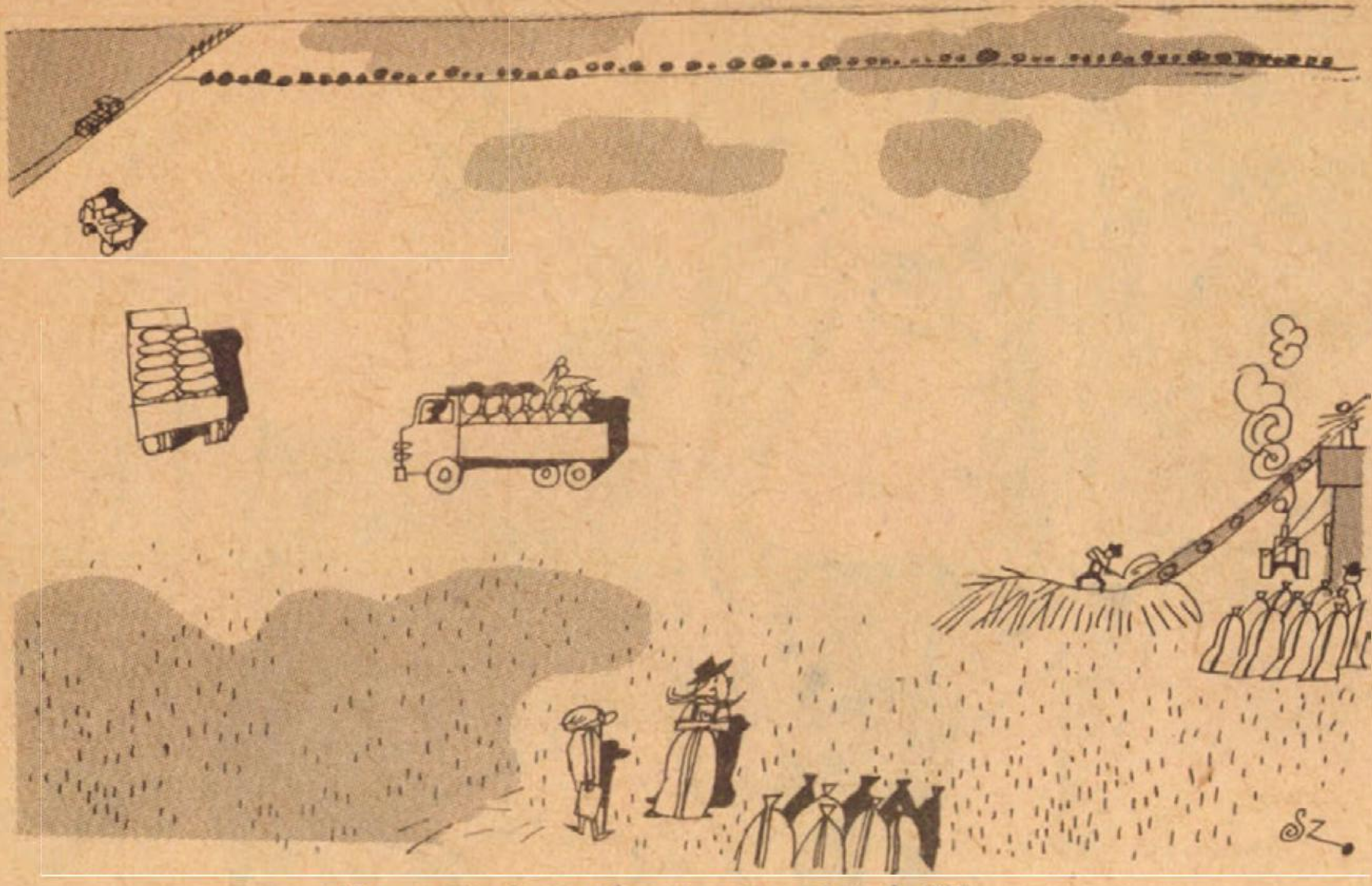
Ludas Matyi

— Csomagolhatok már, elnök úr, vagy távozás előtt még el tetszik követni egy-két baklövést?

Nehéz a karikaturistának

Szűr-Szabó József rajza

– Nem rajzolna valamit a termésünkről?
– Szívesen rajzolnék, de nagyon el van csépelve.

Tíz éves az államosított gyógyszeripar

Toncz Tibor rajza

– Ha így fejlődik a gyógyszeriparunk, szívem, hamarosan nagyobb lakás után kell néznünk : : :

Versikék

Idill

Holdfényben a folyó,
Örök dallama csobog.
Remeg a lányos tulipán.
„Mi van, anya?" — szól egy huligán.

A strand szépe

Csupa gomb és gömb,
Csupa sörény és rugany a drága.
Ősz-szőrű öregurak
Bámulnak utána.

Mozi

Mabel kúszik. Zászló lobog.
Egy nőt ölnek. Műélvezet.
„Na ne, Pista, hol a kezed?!"

Szegény ló

Mitől sovány e ló?
Mitől oly csontos a térgye?
Nincs, aki kérdje.

Temetés

Tömjénfüst, zsolozsma, gyász.
Az özvegy ájultan hull a rögre.
„A papnak elég lesz száz..."

Gádor Béla

Az átdolgozás

A két háború között sokat szereplő színigazgató arról volt nevezetes, hogy a kezeügyébe kerülő darabokat átdolgozta: Bizonyos, magyaros, népies szósszal öntött fel minden színpadi művet.

Egyszer idegen színpadon vendégszerepelt és lojális kollégája átnyújtotta neki az új darabot, hadd dolgozza át kedvére.

– Sürgős! – kérlelte a szerző, aki maga is hozzájárult a művelethez.

Teltek a napok, de az átdolgozás késett. Többszörös unszolás után hősünk végre leszállította a javított példányt: Egyetlen új mondatot talált benne a szerző:

„– Hej, Rózsi, azt a tájintos tűztántütyülő nem jóját, nekije!"

Megrökönyödötten kérdezte a szerző:

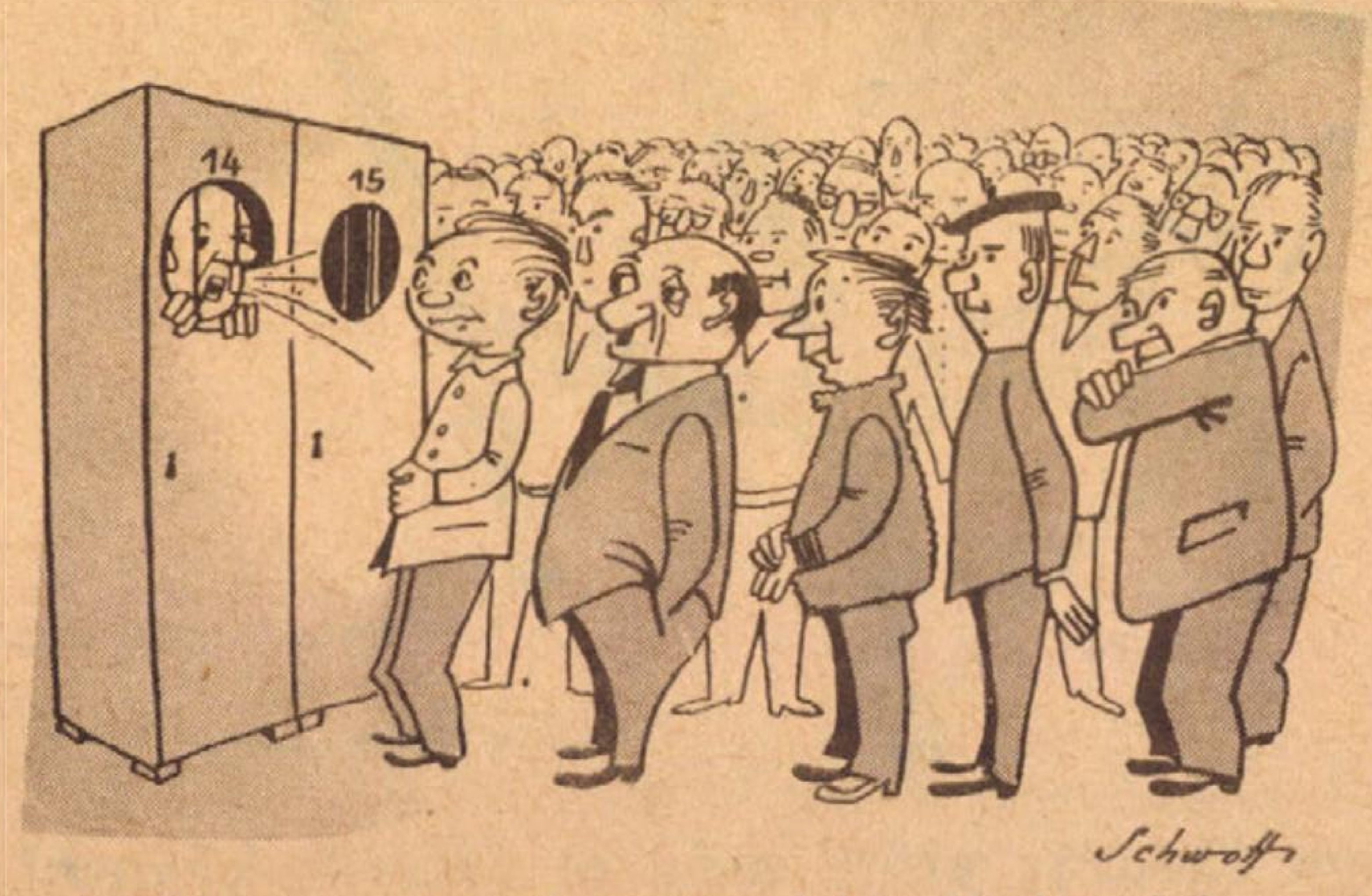
– Erre a mondatra kellett egy hétig várni?

Mire az átdolgozó művész önérzetesen felelte:

– Már az első nap kitaláltam. De egy hétig kerestem azt a négy helyet, ahova beírhattam.

Kevés a gyárakban az öltözőszekrény

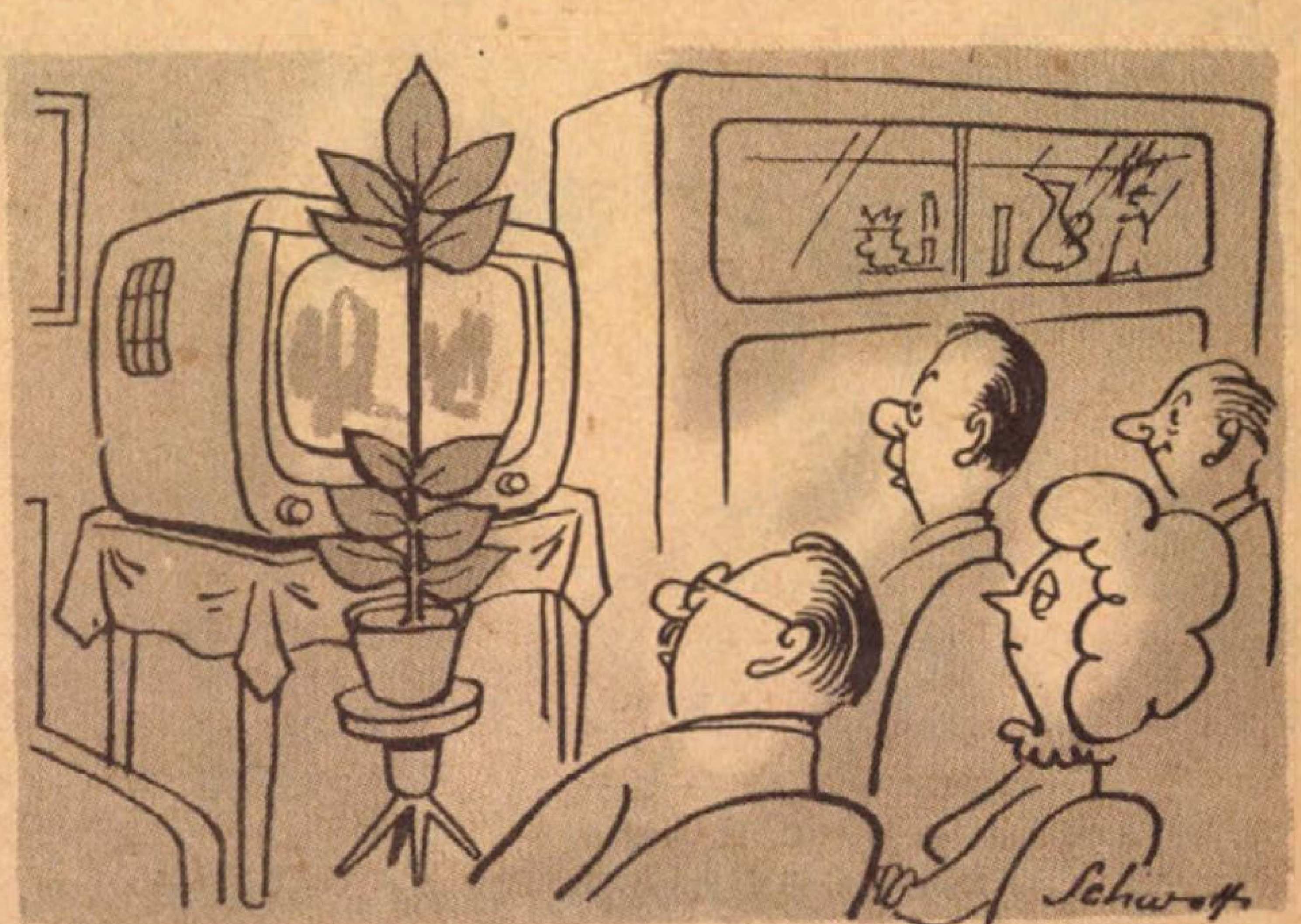
Schwott Lajos rajza

– A tizennégyes szekrényben már csak húsz főnek jut hely : : :

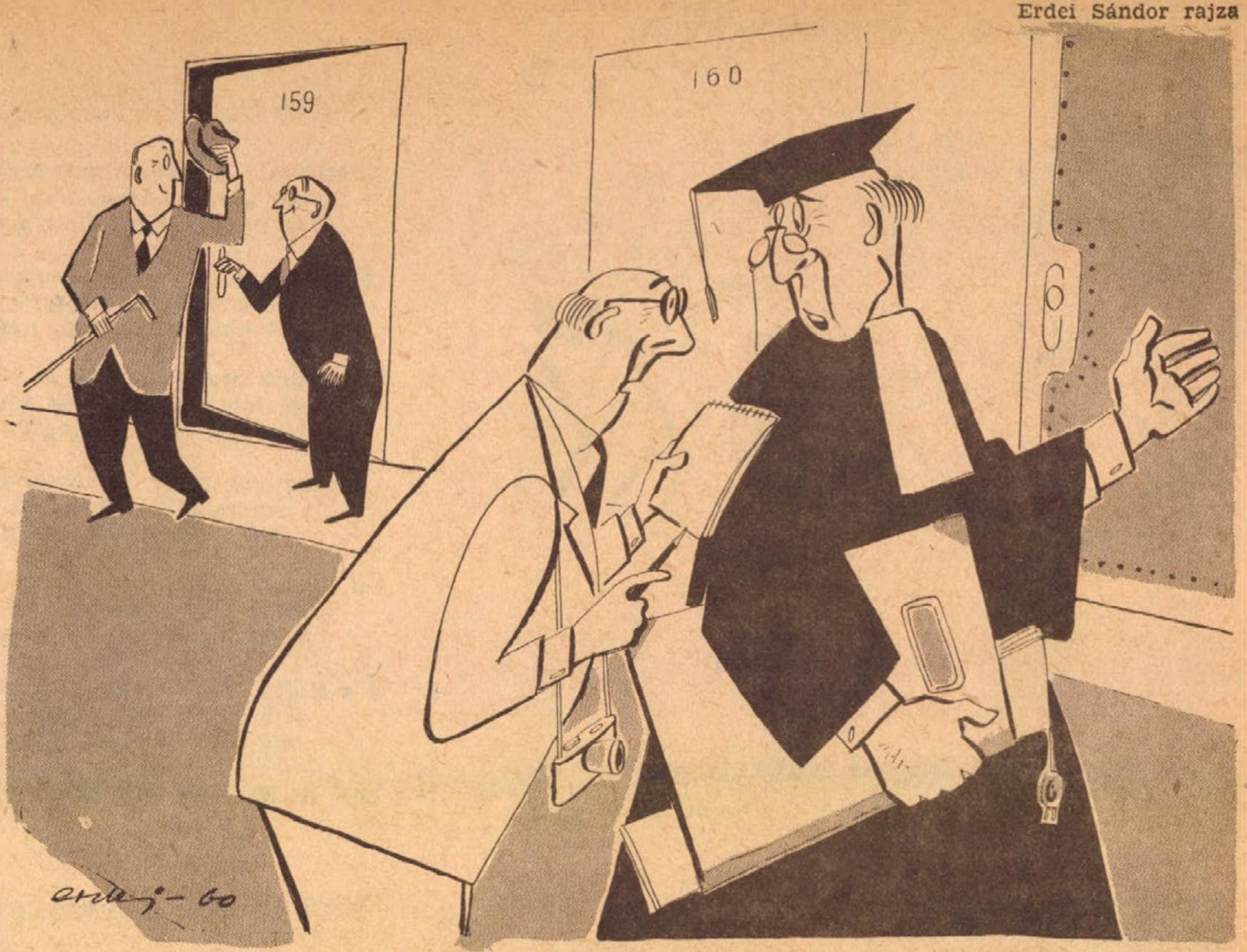
Idomított szobanövény

Schwott Lajos rajza

Erdei Sándor rajza

Simon TÁBORNOK tárgyalása után Bonnban

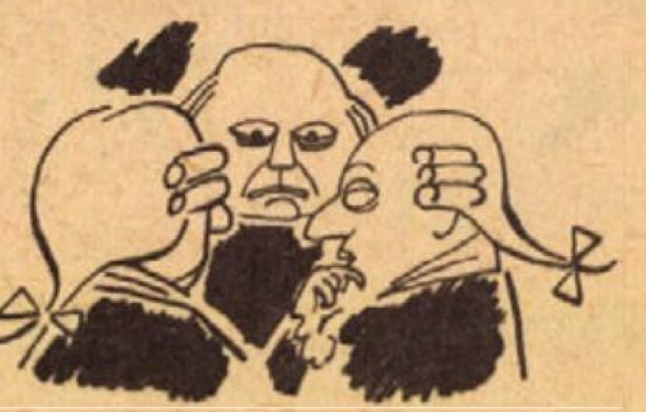

— Bíró úr, miért mentette fel ezt a nácit?
— Nézze, parancs, az parancs. Neki arra volt parancsa, hogy gyilkoljon, nekem arra volt parancsom, hogy felmentsem . . .

ZENEI ÖRÖKKÉVALÓSÁG

— Miért olyan szomorú, Mozart úr? — kérdezte Beethoven, zeneszerző kartársától egy kisebb társaságban. Érdeklődéssel várta a választ Bach, Haydn és Csajkovszkij is.

— Hogyne lennék szomorú — legyintett Mozart

—, amikor a zene mulandóságára gondolok. Mi beleadjuk műveinkbe szívünket, lelkünket, s ami még ennél is több, tudásunkat, és az utókor . . . ? Talán azt sem tudják majd, hogy a világon voltunk.

Bach, a lipcsei kántor, aki már foglalkozásánál fogva is derűlátóbb egyéniség volt, csendesen rázta a fejét:

— Ez túlzás. Talán majd még jobban megbecsülnek, mint a saját korunkban.

— Hiú káprázat ez, múló dicsőség csupán. Mert mi a jövő? A fiatalság. És a fiatalságot nem érdekli a mi zenénk. Elalszanak vagy káromkodnak, ha azt hallják, klasszikus zene, nehéz zene, szimfónia, szonáta. Tessék, itt a kristálygömb, nézzék csak meg azt a huszadik századbeli ifjúságot. Mit látnak? Rángatózó fiatalokat, barbár akkordokra táncolnak, minden zenétől elrugaszkodott dallamokat fütyülnek, dúdolnak. Azt sem tudják talán, hogy a világon voltunk. Még néhány nemzedék és nincs többé klasszikus zene, szimfónia, opera, mindennek vége.

— Dehogy vége, apafej — hallatszott egy furcsa hang.

Csodálkozva néztek körül. Az éber Csajkovszkij vette észre, hogy a hang a kristálygömbből jön, majd kimászott belőle a hangforrás is, egy szűknadrágos, kissé kopaszodó, tarkainges férfiú.

— Kicsoda ön, uram? — kérdezte Beethoven megütődve.

A jövevény zsebretett kezekkel meghajtotta magát:

— Nevem Kalucsek Harry, táncdalszerző. Mondom, fel a fejjel, srácok, nincs ok búsulásra, nem fenyegeti magukat veszély. Nem vész el a munkásságuk. A természetben semmi sem vész el, csak átalakul.

— Hogyan alakul át? — kérdezte izgatottan Mozart.

— Úgy, hogy átalakítjuk — válaszolt a vendég. — Lehet, hogy az önök hosszú és unalmas szimfóniái, szonátái és egyéb allegrói kimennek a divatból, ilyen az élet, de ez nem jelenti a végleges elmúlást. Egy rongyos ruhából is ki lehet menteni még az ép részeket és hejre kis sapka lehet belőle. Én az önök munkáiból kinyírom a használható hangokat, egy kicsit átalakítom és már tovább élnek. Egy-egy régi motívumból nagyszerű új táncdalt lehet csinálni. Ha önök nem lennének, komoly nehézségekkel küzdenénk. De az önök munkáiban bőségesen lehet találni használható dallamokat. Nem akarok hízelegni, de egyik-másik valóságos kincsesbánya.

— Ön túloz, uram — sütötte le a szemét Haydn elpirulva.

— Ez a hálától van — magyarázta Kalucsek. — Mindannyian jól járunk. Mi is, maguk is. Maguknak új életet, nekünk megélhetést ad ez a módszer. Kár volna a számaikért. Nem szabad, hogy az unalom, a feledés lepje be őket. Egy kicsit leporolva, egy kis ritmussal megtámasztva, új életre keltjük őket. Milyen fiú vagyok?

— Elragadó! — kiáltott Beethoven.

— Ebben a módszerben perspektíva van! — folytatta a vendég. — Ha esetleg sokszáz év múlva az

emberek megbolondulnak, más kell nekik, mindent elsöpör a klasszikus zene igénylése, akkor élelmes zeneszerzők legföljebb kilopják a legjobb számaimból a dallamokat és szimfóniát meg operát csinálnak belőlük. Ebben az örök körforgásban lüktet a zene örökkévalósága.

A zeneköltők átszellemülten hallgatták ezeket a magasztos szavakat.

Kalucsek Harry feje körül kigyúlt a dicsfény.

A távolból halkan megszólalt a szférák zenéje. Kalucsek felfigyelt, és néhány hangot lejegyzett.

Feleki László

Riadalom a kerthelyiségben

Toncz Tibor rajza

– Esküszöm, nem az én kutyám!

A Meteorológiai Intézetben

Vasvári Anna rajza

Ki miben VÉTKEZETT...

— Ami Dante Poklából kimaradt —

Sötétlő éjén s mélyén a Pokolnak,
hol tépett húron sóhaj citeráz
és búvalbélelt bűnök haldokolnak,

földerengett egy ragacs-szagú ház,
s benne oly nyöszörgés hallható,
mit nem is egy száj panaszol, de száz.

Beléptünk íme s megrekedt a szó,
néztem az ifjú, erős férfiakra,
kik egy deresen végignyúltak, ó,

s az ördögök nagy pamacsot ragadva
ragaccsal kenték hátsó részüket,
majd leültették őket egy fapadra.

De engem rázott már a rémület,
mert bús szemeim épp eleget láttak,
s felkiáltottam: — Mondd el bűnüket!

S a Költő szólt: — Ezek az „enyves hátak"!
Kik járműveken ülnek, mint a báb,
míg öregebbek és betegek állnak, —

nos, itt az ülők ülhetnek tovább!

Lovászy Márton

Virágtartók a budapesti utcákon

Mészáros András rajza

Ravasz szélhámos

Jucika szabadtéri előadáson

Pusztai Pál rajza

14 maligános logika

(Ez a párbeszéd egy italboltban folyik.)

BOROS: Jó kis bort mérnek itt, mi, uram?

SZÖRPÖS: Nem tudom, kérem, én csak egy málnaszörpöt iszom . . .

BOROS: Akkor is higgye el, hogy itt jó kis bort mérnek, ha egyszer én mondom. Én itt törzsvendég vagyok!

SZÖRPÖS: Ez meg is látszik a tartásán . . . Tehát mit óhajt tőlem?

BOROS: Nézze meg, uram, ezt az újságot. Itt a hatodik oldalon. Megint elfogott a rendőrség egy markecolót . . .

SZÖRPÖS: Bocsánat, én csak fölvilági nyelven beszélek – mi az, hogy markecoló?

BOROS: Még ezt se tudja? Markecoló, az egy foglalkozási ág . . .

SZÖRPÖS: A nehéziparban?

BOROS: A könnyűben, uram, a könnyűben! Ez a legkönnyebb ipar a világon!

SZÖRPÖS: Mivel foglalkoznak tehát a markecolók?

BOROS: Ittas emberek kifosztásával.

SZÖRPÖS: Hát akkor nagyon helyes, hogy elfogják őket.

BOROS: De hányat nem fognak el! Engem már háromszor fosztottak ki – és még egyszer sem fogták el a tettest.

SZÖRPÖS: Pech.

BOROS: Dehogy pech. Mind a háromszor tökrészeg voltam – másnap nem emlékeztem semmire, csak bámultam bambán az üres zsebeimet.

SZÖRPÖS: Mennyit szoktak ellopni magától?

BOROS: Mindannyiszor az egész fizetésemet. Tudja, leginkább csak a fizetés napján iszom le magam annyira . . . Szegény feleségem, hiába járogat velem a rendőrségre, mindannyiszor csak annyit tudtam mondani, hogy előző este nagyon összebarátkoztam valakivel.

SZÖRPÖS: Személyleírást nem tudott adni róluk?

BOROS: Csak arra emlékeztem, hogy az illetőknek a két füle közé volt szorulva a feje.

SZÖRPÖS: Dehát hogy lehet olyan naiv, hogy hagyja magát behálózni?

BOROS: Igen egyszerű a felelet. Megmagyarázták nekem a rendőrségen: a részeg ember felszabadul a józan gátlásoktól, válogatás nélkül megbízik mindenkiben. Látja, még ma alig ittam másfél litert, mégis milyen bizalmasan kezdek komázni magával, pedig ahogy a fizimiskáját nézem, akár markecoló is lehet . . .

SZÖRPÖS: Na látja. Siessen haza szegény feleségéhez, amíg nem késő.

BOROS: Nem lehet, komám. Ma fizetést kaptam, tehát leiszom magamat a sárga földig. Ugye, te mégse vagy markecoló?

SZÖRPÖS: Nem vagyok markecoló.

BOROS: Hiszek neked, bár nagyon gyanús, hogy csak málnaszörpöt iszol. Látod, komám, ez a legnagyobb disznóság a markecolók részéről. Nekünk részegeknek a figyelmünk ellankad, érzékszerveink eltompulnak, ők józanul terveznek és úgy fosztanak ki bennünket, ahogy akarnak . . . Érted?

SZÖRPÖS: Magától értetődik.

BOROS: Hát nem lázad fel a társadalom lelkiismerete? Könnyű préda vagyunk számukra!

SZÖRPÖS: Valóban. Egy magatehetetlen részeg, meg egy józan fosztogató – nagyon egyenlőtlen a játék.

BOROS: Ugye, ugye, én édes egykomám . . . Itt tenni kell valamit . . . Én már régen gondolkodom azon, mit kellene tenni, hogy ne ilyen egyenlőtlenül . . .

SZÖRPÖS: Például, mindjárt nem olyan könnyű kimarkecolni benneteket, ha sose isszátok le magatokat tökrészegre . . .

BOROS: Az lehetetlen . . . Ellenben kötelezni kellene a markecolókat, hogy ők is igyanak! . . .

Dunai Ferenc

Belga ószeres

Kaján Tibor rajza

— Gyarmati holmikat vegyenek!

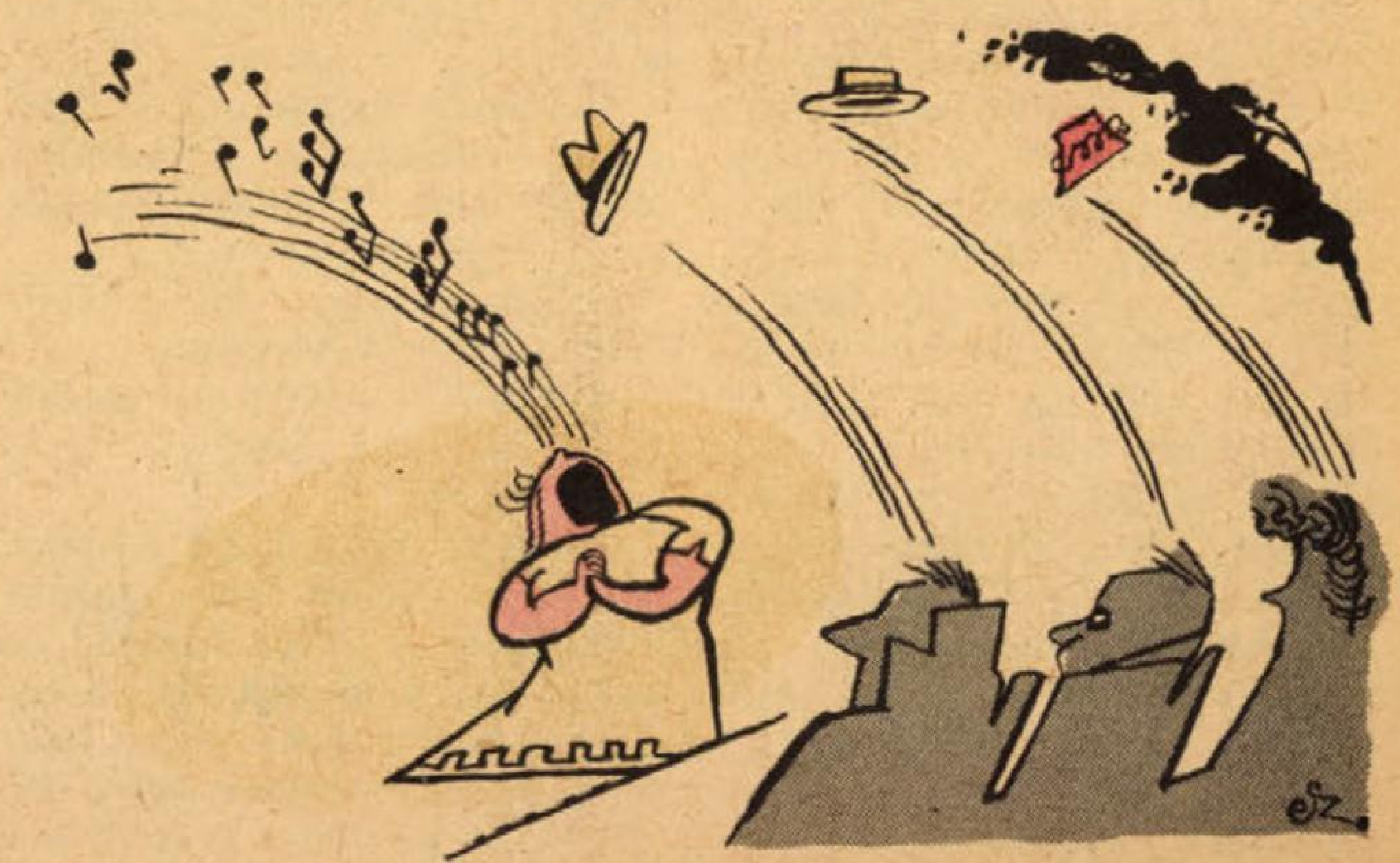
Társbérlet

Szegő Gizi rajza

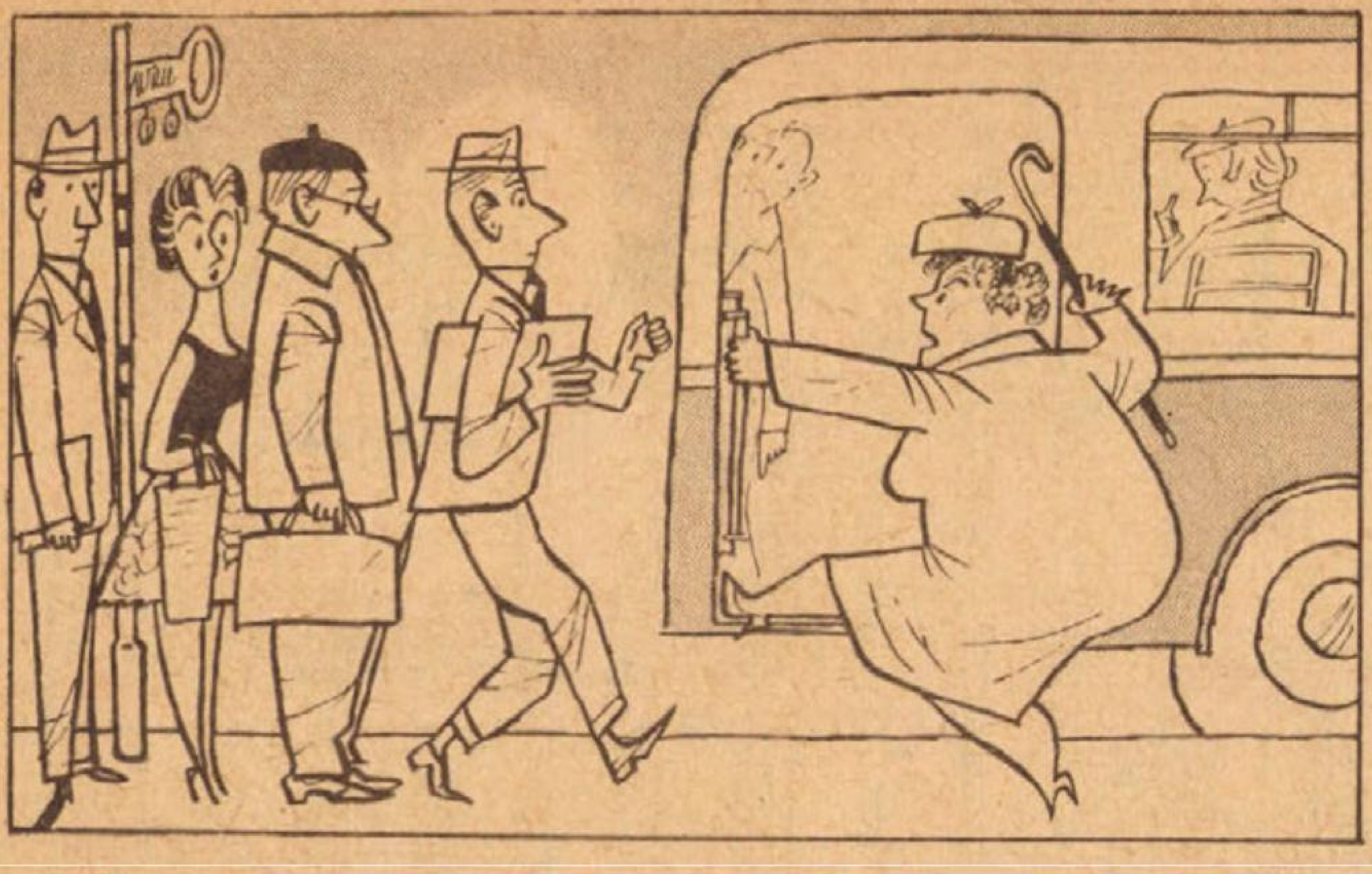
Szabadtéri színpad

Szűr-Szabó József rajza

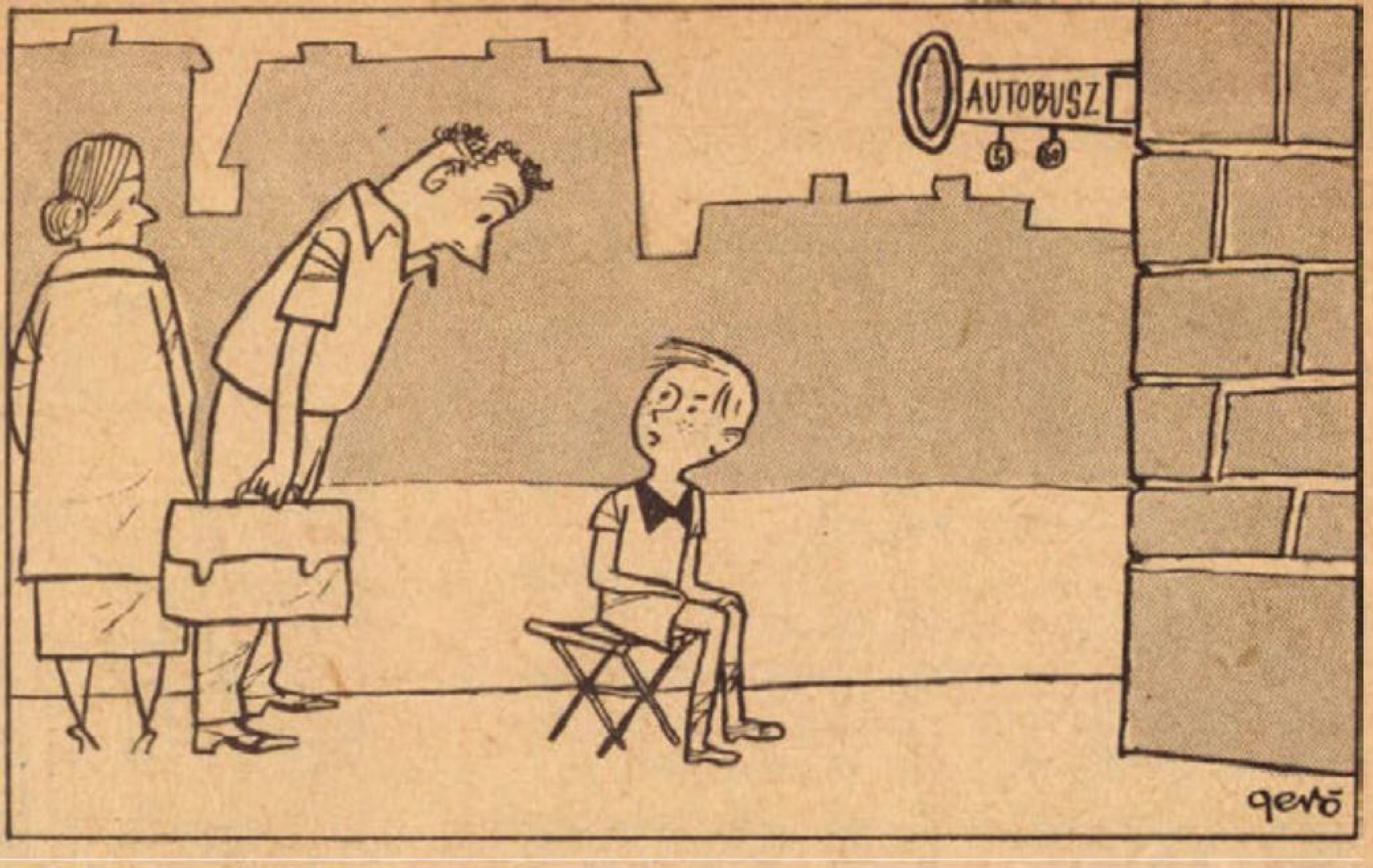

A sorbaállás margójára

Gerő Sándor rajza

– Én nem utazom, csak megnézem, van-e bent ülőhely . . .

– Apunak foglalok helyet a 8 órai ötösre . . .

A ballonkabát

Talán meg tudják érteni megdöbbenésemet. Amikor kinyitottam a lógós szekrény ajtaját, hogy a ballonkabátomat kivegyem – a kabát nem volt a fogasán. Végigfutottam a többi akasztón – a ballon sehol. Odakinn esett az eső – ezek az átkozott északi-sarki légtömegek törtek be megint – és én, aki a legutóbbi négy esztendő folyamán két ballonkabátot vesztettem el, megbabonázva bámultam a szekrénybe . . . Lehetséges lenne, hogy megint . . . Hogy üldözne a sors? . . . A télikabát érzéketlen közömbösséggel szemlélte vergődésemet, a ruhák szemrehányóan néztek rám – nekik is meg kell ázniok szegényeknek – feleségem fregolikabátja viszont – az, amelyik egyszer sem tudott elveszni hét esztendő során – gúnyosan vigyorgott rám. Pedig évek óta mindennapos imádságom tárgya volt, hogy nejem is veszítsen el már valamit . . . Akármit . . . csak veszítsen el . . . Vagy törjön össze . . . Ne csak mindig én meg a gyerekek . . . De nem . . . Az atyaúristennek sem . . .

– Mit keresel? – riasztott fel az asszony hangja keserű meditálásomból.

– A ba . . . a barátom telefonszámát . . . A másik kabátomban hagytam a noteszomat.

Másnap – amint egyedül maradtam – tűvé tettem a lakást. A ballon azonban nem került meg. A helyzet fölöttébb kínos volt. Mitévő legyek? Nem állhatok oda az asszony elé, mint egy idióta, hogy harmadszor is elvesztettem a ballonkabátomat. Nem, ez teljességgel lehetetlen. Elvégre az embernek önérzete is van . . . Nincs más mit tenni, vennem kell egy új kabátot. Igen, nincs más kiút – döntöttem el. Ámde mint Montecuccoli oly találóan megjegyezte: egy ilyen ballonkabáthoz három dolog kell – és mind a három titokban. Felkutattam tehát mindazokat a hitelforrásokat, amelyek a diszkréció biztosításával rendelkezésemre állottak és hozzáláttam a felmentő hadművelet megvalósításához. Napokig jártam az üzleteket – de ez alkalommal is üldözött a sors; az a fajta ballon, amilyen nekem volt, kifogyott az üzletekből. Csináltatnom kellett egyet. Maszeknél. A sürgősséget borsosan megfizettem, hiszen minden nap a lelepleződés veszélyét rejtette magában. Egy álló héten keresztül, amíg a mester a nagy művön dolgozott, reggelenként aggódva lestem az égboltozatot. De ez alkalommal kegyes volt hozzám az ég.

A kabát végre elkészült. A kávéházban magam alá tettem a székre, hogy kissé gyűrött legyen, a villamosban a kalauz furcsálló pillantásának tüzében karjaimmal végigtöröltem az ablakot, hogy tisztasága se kelthessen gyanút, s büszkén állítottam be otthon.

A feleségem különös tekintetet vetett rám, amint beléptem, hiszen ragyogó napsütés volt, az emberek ingujjban jártak az utcán. Legalábbis én így magyaráztam megrökönyödését.

– Mi van rajtad? – kérdezte furcsán.

– Nem látod? A ballon – válaszoltam fesztelenül. – Reggel kissé felhős volt az ég . . . A meteorológia napsütést jósolt, s azt hittem esni fog . . . De hát már a meteorológia megbízhatatlanságában sem bízhat az ember.

– Miféle ballon ez? – kérdezte konokul, és érthetetlen módon nem honorálta szellemes megjegyzésemet.

– Hogy, hogy miféle ballon? – méltatlankodtam.

– Kinek a ballonját hoztad el, te szerencsétlen? – tette hozzá élesen.

– Hogy, hogy kiét? A dalai lámáét – válaszoltam igazam tudatában. – Nem vagyok se hülye, se kleptomániás, hogy idegen ballonokat hozzak haza. Igazán abbahagyhatnád ezeket az állandó és kicsinyes célzásokat . . . Azért, mert a múlt évben elhagytam a ballonomat, még nem kell úgy kezelned, mint egy agyalágyultat – önérzeteskedtem, miközben beléptem a szobába. A lábam földbegyökerezett. Szemem, mintha káprázott volna. A szekrényre akasztva egy vállfán, ugyanolyan ballonkabát függött, mint az enyém.

– Miféle ballon ez? – ismételtem nejem előbbi kérdését elsápadva.

– Ez? . . . Ez a te ballonod – mondta az asszony nyomatékosan hangsúlyozva a személyes névmást.

– Az enyém? – kérdeztem fejbekólintva.

– Igen, a tied . . . Kimostam . . . Meg akartalak lepni vele – tette hozzá pikirten.

– Hja, a régi – mondtam én könnyedén.

– A régi? – kérdezte ő egyáltalán nem könnyedén.

– Igazán kedves vagy, hogy kimostad . . . Nagyon köszönöm . . . De felesleges volt – hebegtem. – Nem gondolod, hogy ilyen ócska . . . ilyen kopott . . . divatjamúlt . . . Igazán sajnálom, hogy nem említettem neked . . . Megkímélhettelek volna a munkától.

– Úgy, felesleges volt – válaszolta még csendesen, de fojtott indulattal, és szemében nyugtalan fény lobbant. Te új kabátot veszel magadnak, amikor a gyerekeknek ruha kéne, a rekamiéra új huzat, a rádiót meg kéne csináltatni, amikor nyaralásra spórolunk . . . Neked ócska a kabát, amit tavaly azért vettünk, mert elvesztetted a másikat, de én már öt éve ugyanabban a kabátban járok, mert nem vesztettem el . . . Nem veszek egy új rongyot magamnak . . .

Elsötétült előttem a világ s csak egyes szavak jutottak el a tudatomig: „retikül" . . . „cipő" . . . „gyerek-bicikli" . . . „apa" . . . „férj" . . . „önzés" . . . „felelősség" . . .

Most már belátom: nekem egy ballonkabátot elveszíteni olcsóbb – mint megtalálni.

Gyertyán Ervin

Ujjé, a Ligetben...

Az utóbbi időben gyakran sétálgatok a Városligetben. Szeretem a lombos fákat, az üde zöld pázsitot és a padokon ülő szerelmeseket, akik áhitatos mohósággal értetik össze ajkukat. Ámde örömöm nem egészen zavartalan, ugyanis séta közben időnként egy kerítésbe ütközöm, amely a már jórégen bezárt Ipari Vásár pavilonjait veszi körül. A kerítés és az elhagyott pavilonok látványa mindig összeszorítja szívemet.

Képzelhető, mily nagy volt az örömöm, néhány héttel ezelőtt, amikor olvastam az újságban, hogy a Ligetet ismét visszaadják egész terjedelmében a sétálóknak. Gondoltam, én is sétáló vagyok, tehát én is visszakapom a Ligetből, ami nekem jár.

Ámde, mit tesz isten? Semmit.

A kerítés még ma is ott van, a pavilonok is ott vannak, sőt azok a nemzetiszín karszalagos bácsik és nénik is ott leselkednek, akik hazafias lelkesedéssel hajkurásznak el a kerítés közeléből, ha véletlen arra tévedek. A minap, amikor már harmadszor ütköztem bele a lelkiismeretes őrségbe, hirtelen világosság gyúlt agyamban. Kézenfekvő dolog: a vásár épületeit azért nem bontják le, mert az őrök nem engedik. Ahogy valaki bontási célzattal közeledik, rögtön szólnak neki, hogy menjen át a másik oldalra. De mi lesz télen? Ha jön a hó meg a jég? Nem fog az ártani szegény didergő pavilonoknak? Nem lenne jobb mégis egyszer, amikor az őrök éppen nem néznek oda, hirtelen lebontani az egészet és biztonságba helyezni valahol?

(g.)

apró dolgok

Ahogy én a Moképet ismerem, legközelebb ezzel a címmel fogja bemutatni Shakespeare Hamletjét:

„Egy királyfi keresi az apukáját”.

*

Az írók gyakran nyilatkoznak készülő műveikről és néhány szóban elmondják, miről szól a regény vagy a színmű.

Csodálkozom, hogy a kritikusok nem nyilatkoznak a készülő művekről készülő bírálataikról. Akkor nem kellene várni a megjelenésig. Már munkája közben el lehetne kedvetleníteni a szerzőt.

*

Legutóbb, egy születésnapi vacsorán, habostorta került az asztalra.

A film-bohózatokban rendszerint habostortákat vagdosnak egymáshoz, bele egymás képébe, lehetőleg a kiszemelt áldozat szeme közé. Amikor megláttam a sok habot, először arra gondoltam, hogy most felemelem a tortát és placcs, valakit képen találok vele. Csak később jutott eszembe, hogy a habostortát meg is lehet enni.

Íme, a filmek nevelő hatása.

*

Nemrégiben kinn jártam az Ecseri úti piacon. Az egyik könyvesbódé előtt, egy középkorú nő Fritz Kahn: „Nemi életünk” című könyvében lapozgatott. Aztán megkérdezte az árát, de úgy látszik, soknak találta a mondott összeget, mert visszatette a könyvet.

Ekkor az eladó kihajolt a pult mögül és szemét félig lehunyva, olajos hangon a nő fülébe súgta:

– Ebben a tárgykörben vannak más könyveim is!

*

A tőzsde érzékenyen reagál a világpolitikai eseményekre. Még az is, aki nem jártas a politikai gazdaságtanban, tudja, hogy a hadianyagipar részvények árfolyama azonnal zuhanni kezd, mihelyt valami történik a béke érdekében és ugyanez a helyzet fordítva is.

Nálunk a virágárusok reagálnak legérzékenyebben az eseményekre. Egyes névnapokon, nagyobb ünnepeken, azonnal felszökken a szegfűk, rózsák, kardvirágok árfolyama.

Állítólag a közelmúltban egy napon 15 fillérrel emelkedett a virágok ára, de senki sem tudta, miért. Nem volt se ünnep, se névnap. Mindenki, még a szakértők is, értetlenül álltak a rejtély előtt. Én azonban megfejtettem: július 14-e volt, a franciák nagy nemzeti ünnepe.

Ezt érezte meg a virágpiac.

*

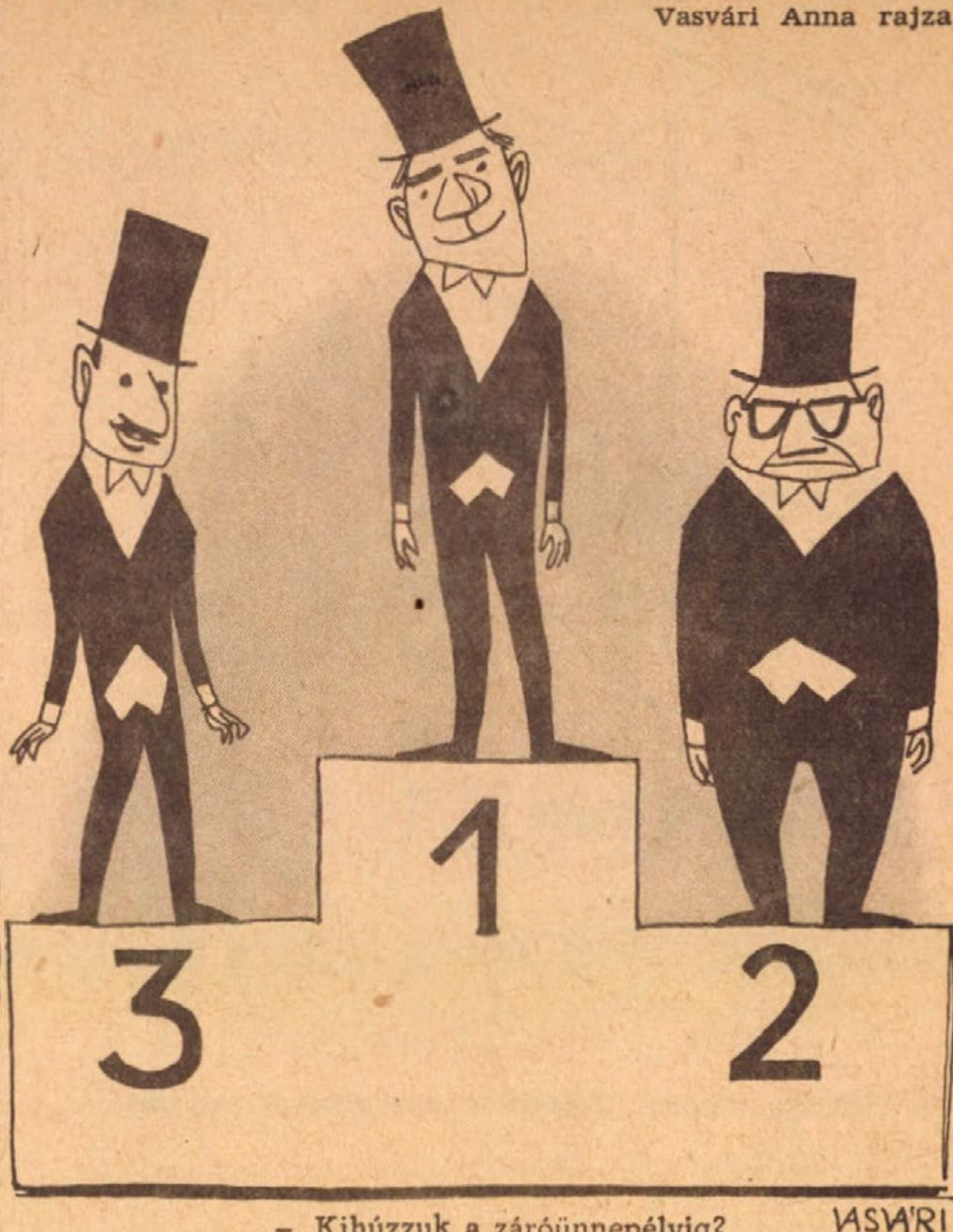
Volt egy elintézendő ügyem, de sajnos nem tudtam elintézni, mert az illetékes hivatalban, az a tisztviselő, aki az ügyemmel foglalkozott, éppen szabadságon volt. A helyettese aznap jött meg a szabadságáról, tehát nem tudott az ügyemről, nem is hallott róla. A helyettes helyettese pedig másnap kezdte el a jól megérdemelt évi szabadságát, ezért már nem volt hajlandó foglalkozni vele.

Csak egy tisztviselő tanúsított irántam érdeklődést, az is ügyfél volt.

(mikes)

„Olimpiai” kormány Olaszországban

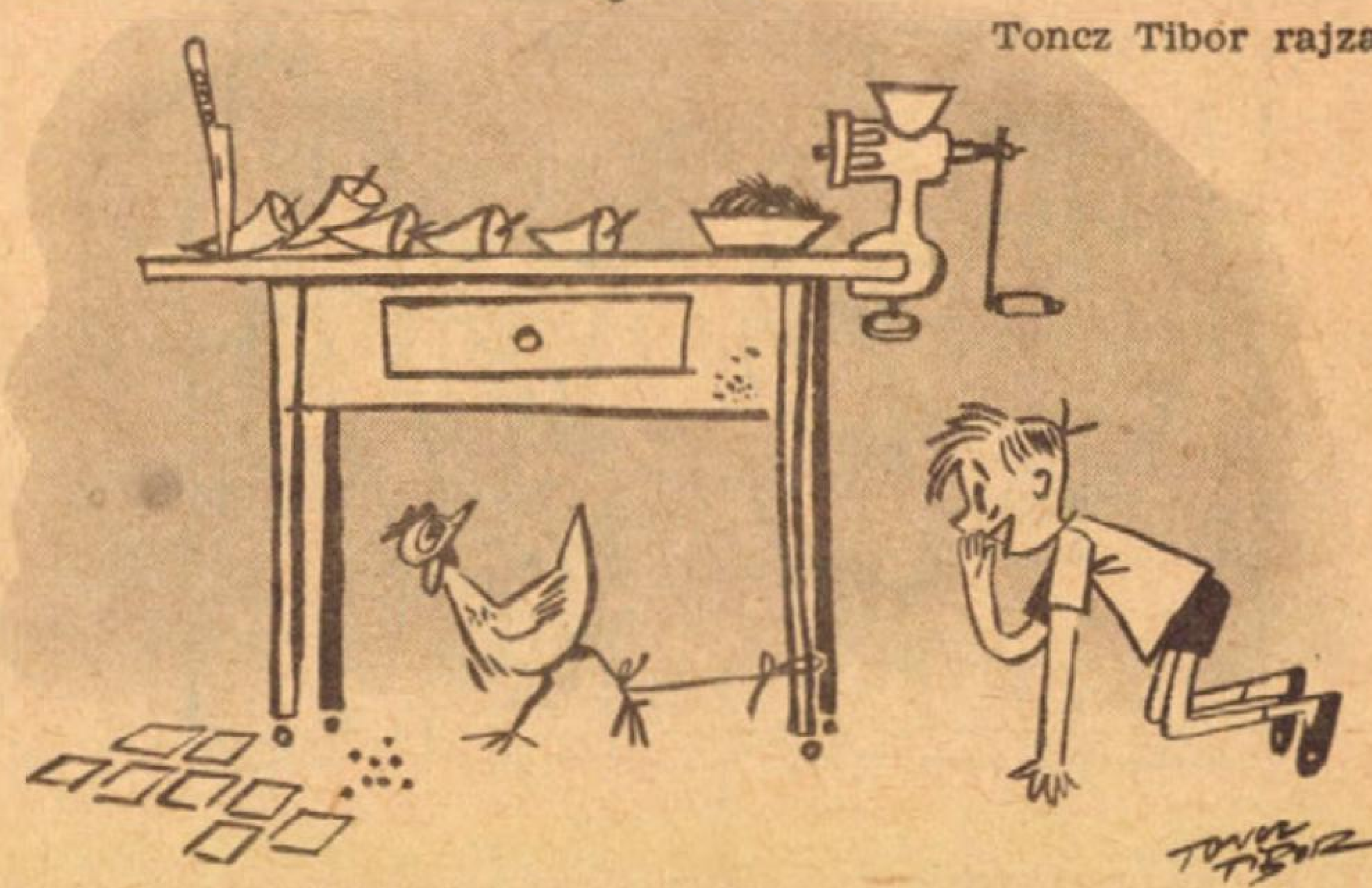
Vasvári Anna rajza

– Kihúzzuk a záróünnepélyig?

Jó hír

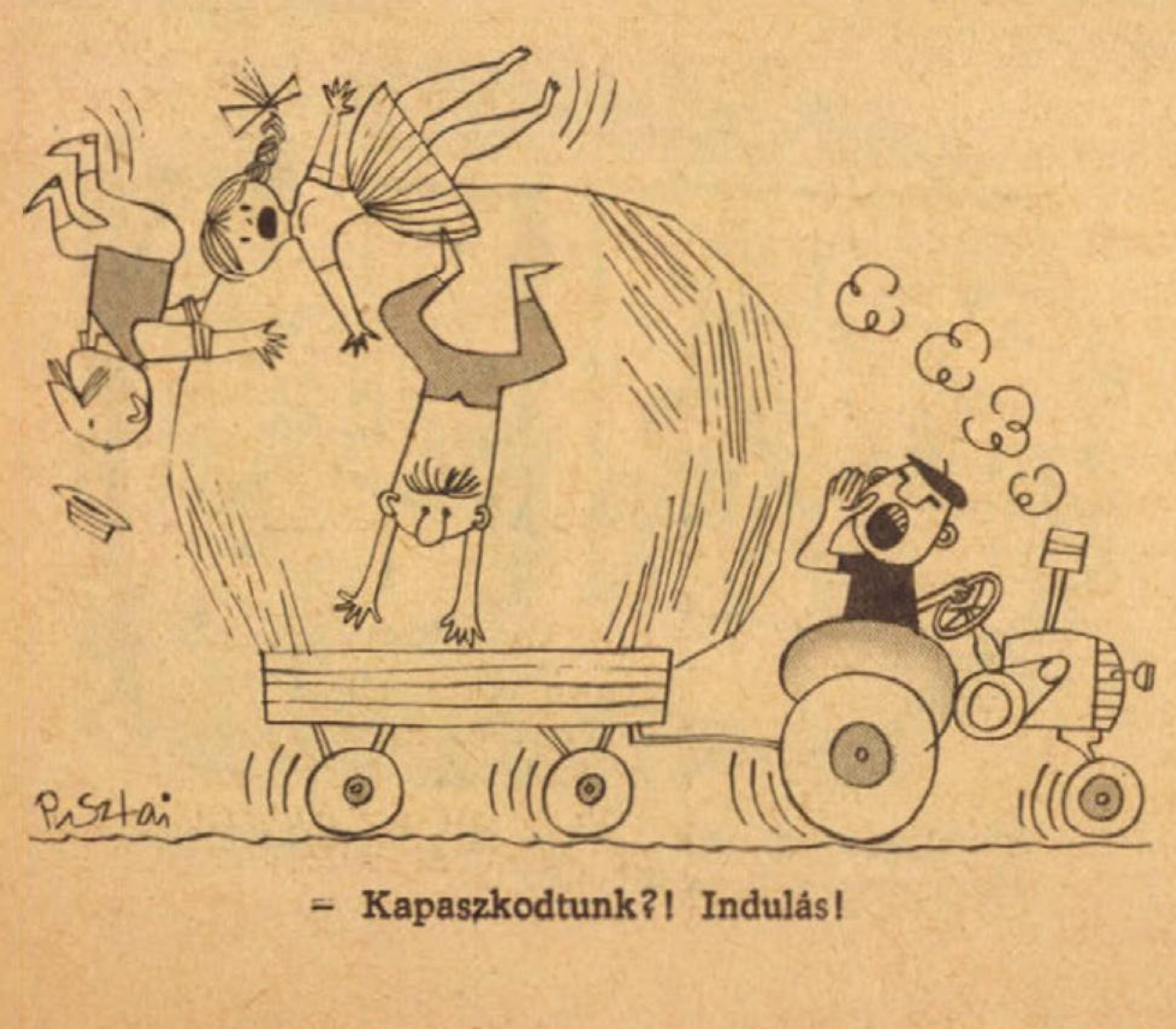
Toncz Tibor rajza

– Pszt, Csibike, ne izgulj, ma csak töltött paprika lesz ebédre.

Jó kalauz lenne Pesten

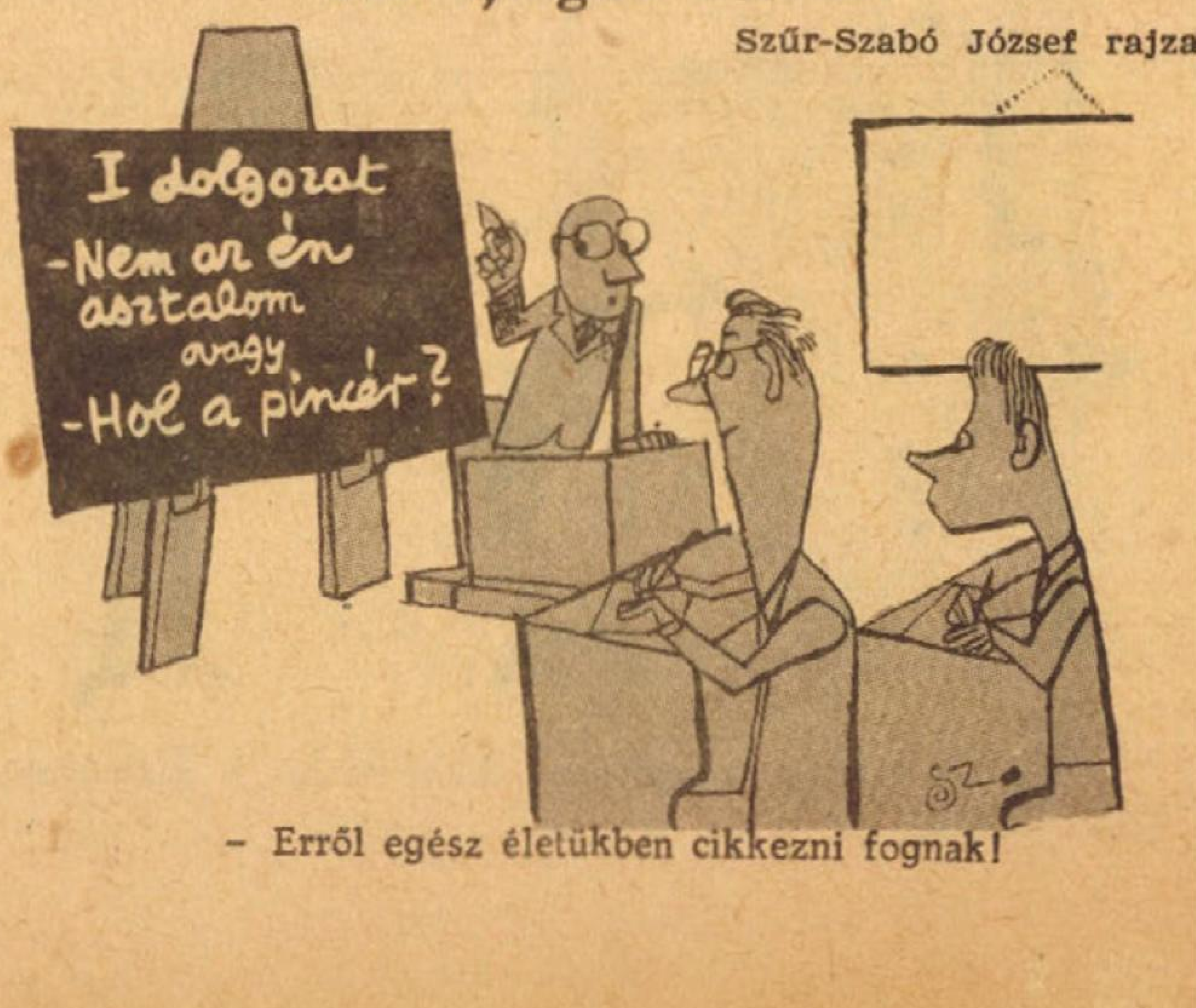
Pusztai Pál rajza

– Kapaszkodtunk?! Indulás!

Az újságíró iskolán

Szűr-Szabó József rajza

– Erről egész életükben cikkezni fognak!

Modern házaló

Pusztai Pál rajza

– Drótozni, fótozni! Televíziót, magnetofont javítani!

NYÁRI ÖRÖMÖK

Mert – mondotta a ház asszonya – festeni, azt kell. A tisztaság miatt, meg hogy szebb is. És olcsó, valóságos alkalmi vétel.

És jött a festő a kisvödörrel, a nagyvödörrel, a mésszel, a kenőszappannal, a bécsi fehérrel, a létrával és a spaknival. És minden tiszta lett. Tiszta kosz.

Felmosták. Előbb a ház asszonyát, aztán a parkettot. Aztán beeresztették. Előbb a parkettot, aztán a festőt. Hogy újra fesse, mert rikító.

Aztán a ház asszonya rikított, hogy bágyadt. Mármint a fal; pedig a ház ura volt, akár a fal. De ki törődött vele?!

Csak a festővel törődtek. Kedvenc ételét főzték, kedvenc italát vették, kedvenc lemezeit forgatták.

Elnevezték Vekkernek, mert reggelente pont fél hétkor csengetett, úgy fel volt húzva, attól, amit a ház asszonya véleményeként közölt vele egy-egy meghitt alkonyati konzultáció alkalmával.

Mész? – kérdezték tőle. De nem ment. Csak jött és festett rendületlenül.

Múltak a napok, de nem múlt el a festő. A szobák egyre kisebbek lettek, a falak egyre vastagabbak. A ház asszonya fásultan ténfergett bennük, mint középkori halott a meszesgödörben. „Nem jó. Még mindig nem jó." – ismételgette csukott szemmel, amelyet úgyis hiába nyitott volna ki; rég kiette a mész. Csak a gyerekek bírták. Irtóra bírták! És csudajól festettek. Terepszínük volt. Kéket köptek és zöldet sírtak. Körmük alatt sárga volt a fekete.

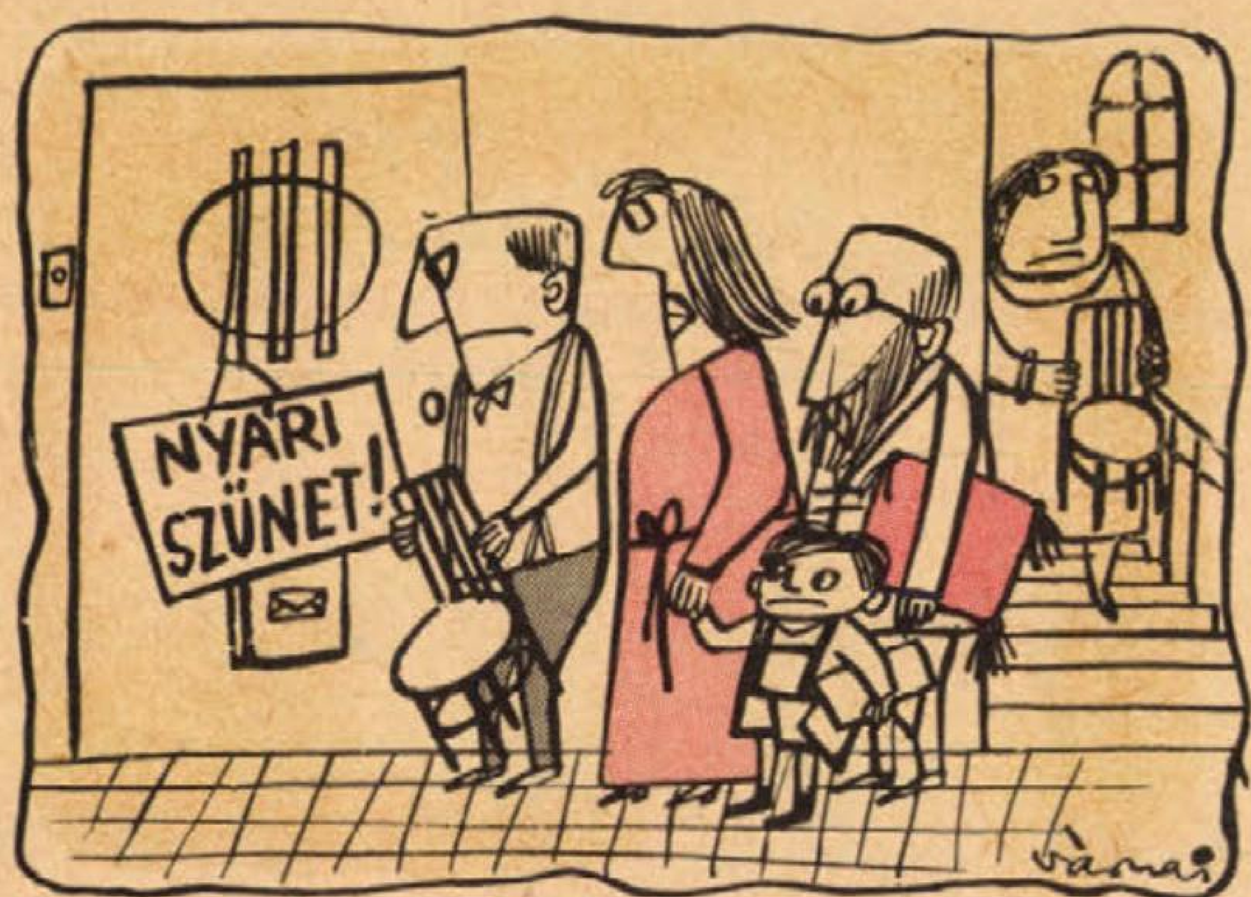
A festő vérbenforgó szemmel meredt a falakra, amelyeken fekete karikák táncoltak. „Absztrakt fal" – lihegte és elrohant.

Mert festeni, azt kell. Kultúrember nem bírja a piszkot, meg szebb is. Alig 2000-ért . . .

(teknős)

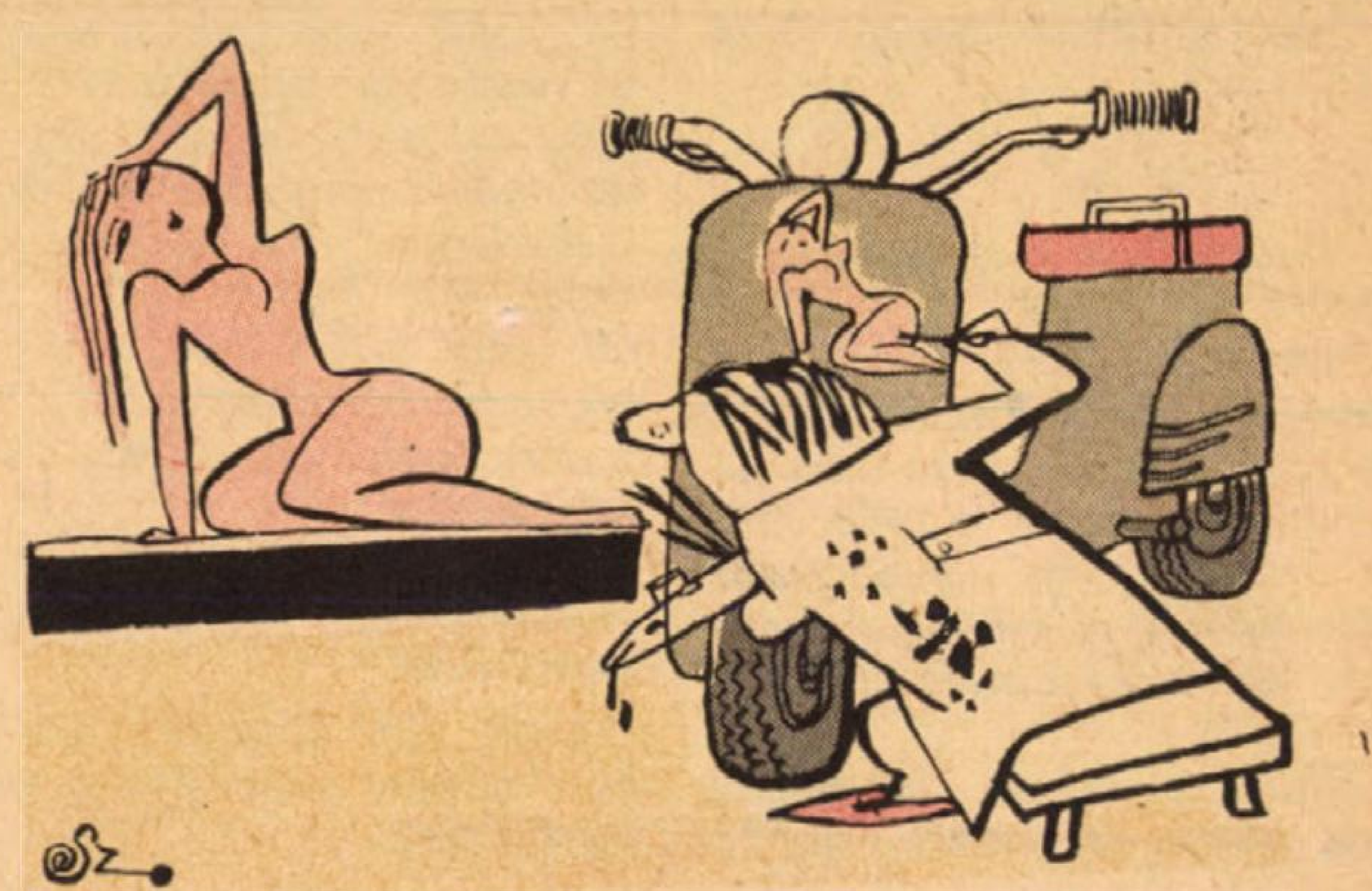
Élelmes televíziótulajdonos

Várnai György rajza

Mai aktfestő

Szűr-Szabó József rajza

Rendes unoka

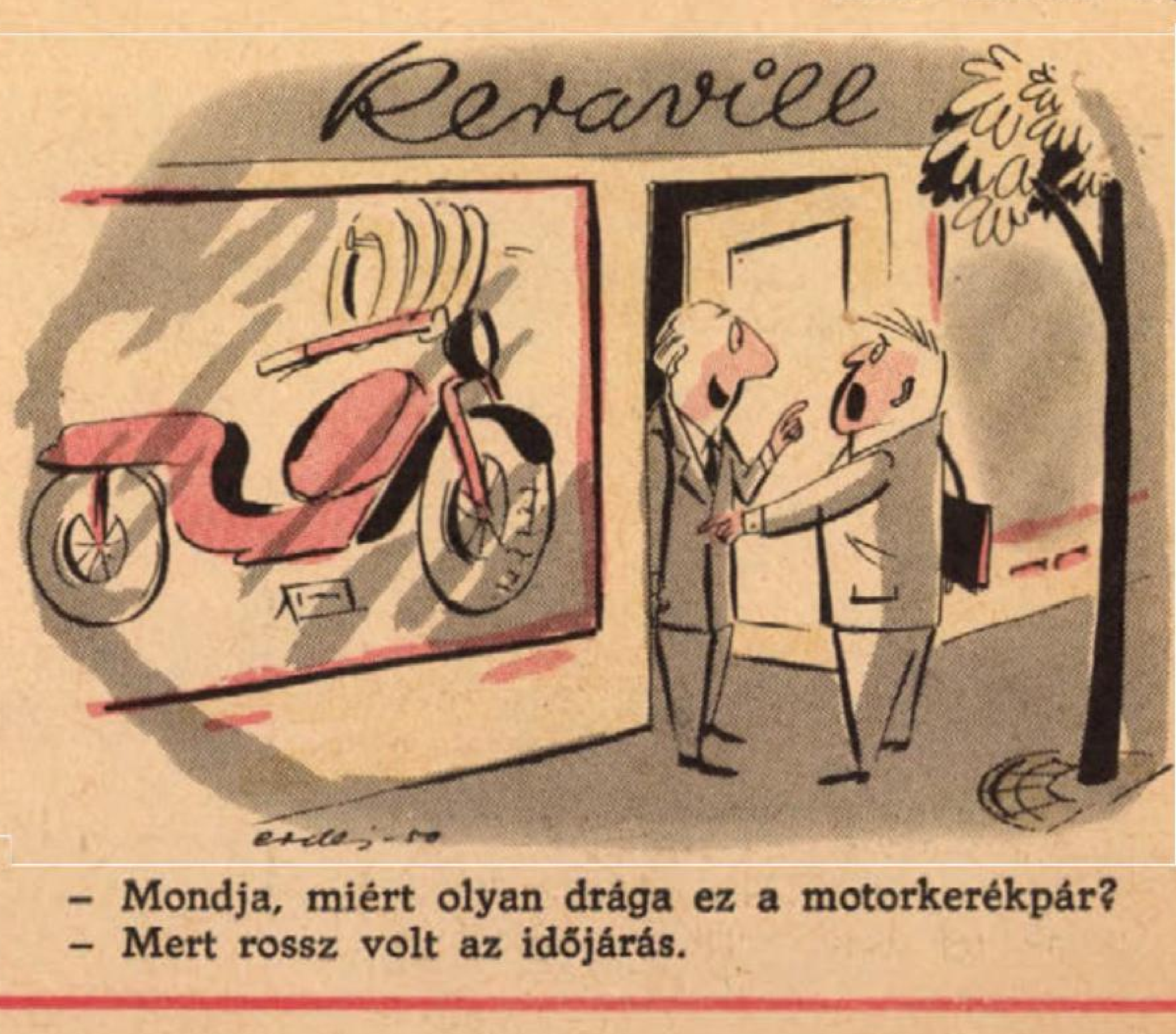
Mészáros András rajza

– Ha fáradt vagy, nagymama, akkor szólok a mamának, hogy segítsen . . .

Sablonos válasz

Erdei Sándor rajza

– Mondja, miért olyan drága ez a motorkerékpár?
– Mert rossz volt az időjárás.

Hátha valaki nemismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Különböző csodálatos történeteket adnak elő egy társaságban. Bodros a következő esetet meséli:

– Tavaly fogtam egy pontyot és betettem a vízbe. Aztán lassanként arra szoktattam, hogy a szárazon meg tudjon élni. Az első nap kivettem a vízből és kinthagytam egy percig, második napon két percig és ez így ment tovább. Hat hónap múlva a ponty nagyszerűen élt a szárazon.

– Na és – kérdezte a társaság egyik tagja – megvan még?

Bodros szomorúan sóhajtott:

– Sajnos, nincs meg. A múlt héten beleesett egy dézsa vízbe és megfulladt.

Érthetetlen

Vasvári Anna rajza

– Hogy lehet befőzéskor miniszterelnökséget vállalni? . . .

JÁNOS VITÉZNÉ

János Vitézné fiatalosan, divatos-fehérre szőkítve, ott ült a Tündéria kávéház teraszán s láthatóan várt valakire, amikor az utcáról egyszerre a nyakába esik egy másik, kissé termetesebb, vidékies tündérnő.

– Iluskám, drágám, nem ismersz meg, együtt őriztük a libát! Olvastam az egész történetet, a gonosz mostoha, a szerelmi ügyed, minden, képzelheted, mennyit izgultam értetek! Megengednéd egy percre?

– Parancsolj – mondja Iluska s órájára pillant. – Hát hogy vagy?

– Mit számítok én! Te beszélj. Olyan kíváncsi vagyok. Hogy van ő?

– Kicsoda?

– Ejnye, Iluskám... Hát János. A férjed...

– Ja? Megvan.

– Dehát... Beszélj róla egy kicsit. Mit csinál?

–Nem sokat. Terelgeti nyáját. fújja furulyáját.

– Így éli világát?

– Így – mondja Iluska s rágyújt egy cigarettára.

– No és... a nagy kalandok, a haramiák, az óriások országa, a francia király megmentése, az élet vize, a rózsa, a feltámasztásod? Képzelem, mennyit beszéltek róla.

– Nézd, – mondja Iluska s lepöccinti a hamut, – ha azt akarod, hogy őszinte legyek hozzád, meg kell mondanom, nem is voltak olyan nagy kalandok. Felfújták őket.

– A... francia király lánya sem igaz?

Iluska felhúzza a szemöldökét:

– Valami lehetett köztük. De nem az, amit mondanak. Pletyka.

– No és a hétfejű sárkány legyőzése? Világraszóló férfiúi ereje?

Iluska keserűen felnevet:

– Hol van az már!...

– Szegénykém.

– Hát igen – mondja Iluska. – Tudod, édesem, ha már itt tartunk, meg kell mondanom, nagyon nehezen jövök ki azzal az emberrel. Nem az, akinek gondoltam. Távolról sem az, akiről azokban a versekben szó volt.

– Hogyan?

– Tudod, az előbb előhozakodtál a gonosz mostohával, így meg úgy, hogy sajnáltál miatta. Szegény öreg lány, nem is volt az olyan gonosz, mint ahogy mondják róla. Ki nem állhatta ezt a buta juhászt, az igaz. De csak azért nem, mert az én érdekemet nézte. Szegény mostohamami, bár élne most is...

Kitörül egy könnyet a szeméből. Ebben a pillanatban vadonatúj Arondetündérhintó áll meg a terasz előtt s kiszáll belőle egy elegáns, őszes úr, aki hódolatteljesen közeledik Iluska asztalához.

– Csak nem János Vitéz? – súgja a barátnő s indul.

– Ugyan – súgja vissza Iluska. – A volt gazdája.

– Aki világgá üldözte?

– Régen volt – súgja vissza Iluska – és nem is egészen úgy történt. Mindenesetre, kifogástalan úriember, aki, mióta nyájait államosították, egy bőrkikészítő műhelyt tart fenn. Ő és a volt juhásza: ég és föld, mondhatom. Isten veled, drágám, örültem, ha fennjársz megint, feltétlenül látogass meg.

A termetes tündérnő elgondolkozva baktatott az utcán. Hiába – gondolta – annyi mindenről nem értesül az ember, ha vidéken él...

Tardos Péter

Kedélyes üdülés

Ludwig Zind nyugatnémet pedagógus egyike azon megbízható nácìknak, akikre rábízták az ország ifjúságának nevelését. Tevékenységét az iskolán kívül is folytatta. Offenburg városka egyik vendéglőjében nagyobb társaságnak a következő kijelentést tette:

— Hitlernek mindenben igaza volt, csak abban nem, hogy túlságosan kevés ellenségét gyilkoltatta meg a német népnek.

Feljelentették és egy évi börtönre ítélték. A tárgyaláson ismét hangsúlyozta, meggyőződéses hitlerista és ebből nem enged. Ezt a kijelentését a bíró méltányolta is, mert az ítélethirdetés után „főbérleti lakása van" indokolással szabadlábra helyezte. Zind azonnal Egyiptomba szökött, ahol hasonszőrű honfitársai támogatták, majd német tanári álláshoz juttatták.

Néhány nappal ezelőtt több osztrák és német címre képeskártya érkezett Zindtől. A Münchenben feladott anzikszok tartalma majdnem azonos: „Itt töltöm a szabadságomat a kedvelt bajor hegyekben". Az írásszakértők megállapították, hogy az aláírás kétségtelenül Zind-től származik. Üdvözlő sorokat kaptak azok a baloldali osztrák és német lapok is, amelyek Zind magatartását helytelenítették.

— Ártatlanul ítéltek el nézeteimért — írta az egyik kártyán —, de azért nincs semmi baj, kellemesen üdülök a csodaszép fenyőfák között.

Zind cinizmusa kissé meglepte a nyugatnémet hatóságokat, és körözést adtak ki ellene. A meglepetésen kívül más visszhangja nem volt a váratlan fordulatnak. Előkerítésére nem tettek intézkedést.

Ketten beszélnek

— Most megvagy, te gazember! Most megvagy, te semmirekellő, te mihaszna csirkefogó!

— Na! Mi ez? Micsoda tónus? Hogy merészelsz velem így beszélni?

— Még te érzékenykedel? Még te emlegeted a tónust?

— Őrizd meg a nyugalmadat, és közeledj hozzám tisztességes hangon! Ezt megkövetelem!

— Hahahaha! Még te követelsz meg bármit is? Te jellemtelen fráter, te nyomorult!

— Ebben a tenorban nem tárgyalok! Hol élünk? Erdőben?

— Agyonütötted Mariska nénémet, kifosztottad a lakását, és még te nem tárgyalsz? Hahahaha!

— Ezt a megvető nevetést kikérem magamnak!

— Ne erről beszélj! Tegnap éjjel bemásztál az ablakon Mariska nénémhez, egy husánggal agyonütötted, elraboltad a háromszáz forintos takarékkönyvét, felgyújtottad a lakását, és most kikéred magadnak a kacagásomat? Te bitang!

— Szégyelld magad!

— Én? Én szégyelljem magam? Még hogy én?

— Igen. Tisztességes ember így nem beszél! „Gazember." „Bitang." „Nyomorult." Micsoda hang ez? Hol élünk? Erdőben?

— Agyonütötted az én drága Mariska nénémet, felgyújtottad egyszoba, összkomfortos lakását, és még illemre oktatsz?

— Rád fér! Lehet, hogy hibát követtem el, de akkor sincs jogod ilyen minősíthetetlen hangon beszélni velem. Csak az nem követ el hibát, aki nem dolgozik.

— Hiba? Mi az, hogy „hiba"? Az én jóságos Mariska nénémet agyonütöd, a vagyonát elrabolod, a vacsoráját megeszed, a lakását felgyújtod, és azt mondod: „hiba"?

— Ne nyargaljunk a szavakon. Különben sem rólam van szó, hanem rólad.

— Rólam?

— Igen, rólad. A modorod tűrhetetlen. Elviselhetetlen. Már régebben figyelem. Ez nem fog jóra vezetni, figyelmeztetlek. Blaskó is éppen a napokban mondta, hogy egyre jobban pöffeszkedsz.

— Én pöffeszkedem?

— Igen. Nem köszöntél vissza neki az autóbuszon.

— Mikor?

— Péntek reggel.

— Nem is láttam őt péntek reggel.

— Mert úgy álltál, hogy ne láthasd. Erről rád ismerek. Sírva mesélte, hogy nem köszöntél vissza neki. Tehet ő arról, hogy az apja nagybirtokos volt?

— Nem erről van szó.

— De én erről beszélek. Higgadtan és barátilag figyelmeztetlek, hogy változtass a magatartásodon, amíg nem késő!

— Te az én drága Mariska nénémet...

— Mit szajkózod ezt szüntelenül? Én Blaskónak nem akartam elhinni, hogy pöffeszkedel, de abból, ahogy az imént rám támadtál, látom, hogy van benne valami.

— Már megbocsáss, de Mariska nénémet én...

— Nagyon szeretted, igaz? Ezért voltál felindulva.

— Igen.

— Meg tudom érteni. De ez csak magyarázat, és nem mentség. A Blaskóval való ügyed azt bizonyítja, hogy a bajok nálad mélyebben gyökereznek. Adok egy baráti tanácsot: fegyelmezd magad. Mielőtt bármit mondanál, higgadj le.

— Nagyon felizgatott Mariska néni halála.

— Nem csodálom. De hát ez az élet rendje. Az öregeket előbb-utóbb elveszítjük. No, menj, és sétálj egyet a friss levegőn, öreg fiú. Jót fog tenni.

Tabi László

Nem tudok bánni a pénzzel

Másodikán felvettem a fizetésemet, majd beültem egy kávéházba feketézni. Emlékezetem szerint útközben öt deka savanyúcukrot vásároltam, a kávéházból pedig gyalog sétáltam haza, vettem egy újságot, a gyermeknek pedig egy papírforgót. Hazaérkezvén, elővettem a fizetési borítékot, átszámoltam és megállapítottam, hogy négyszáz forinttal kevesebb van benne, mint amikor felvettem. Idegesen lementem ezért az eszpresszóba, hogy kiszámítsam, mire ment el a négyszáz forint, kértem egy limonádét és számolni kezdtem. Nemsokára bejött a feleségem, pénzt kért egy félkiló krumplira és mondta, hogy várnak a barátaim, akikkel egy órát ultiztam, igen szolid alapon s összesen két forint harminc fillért veszítettem. Otthonomba térve ismét elővettem a fizetésemet s most már nyolcszázharminckét forint hiányzott belőle. Bevettem egy altatót és lefeküdtem, másnap reggel még az ágyban átszámoltam a pénzemet s az most ezerháromszázötvenhat forint hetven fillérrel volt kevesebb. A feleségem megesküdött, hogy éjszaka nem nyúlt a pénzhez és el sem veszíthettem belőle.

Egyetlen magyarázata lehetett csak a dolognak – jutott eszembe –, melyet gyakran állítottak rólam ismerőseim, s amit én eddig sohasem hittem el nekik: hogy nem tudok bánni a pénzzel, s az egyszerűen elfut tőlem. Elhatároztam tehát, hogy titokban megfigyelem a pénzemet, s ha csakugyan így áll a dolog, akkor könyörtelenül megzabolázom, megfegyelmezem.

Sétára indultam, látszólag céltalanul, kellemesen őgyelegve az utcákon, de a szemem le nem vettem a zsebemről, amelyben a pénzem volt. Fegyelmezetten, csendesen hevert a zsebemben, s már kezdtem kételkedni az egész feltevésben, midőn egy papírkereskedés előtt elhaladva, egyszer csak kiugrik a zsebemből néhány tízforintos és egyenesen befut az Ápisz-boltba. Azonnal utána vetettem magam, de már nem értem el, eltűnt a pénztárablakban, és kaptam helyettük egy szép, vastag blokkfüzetet, melyre semmi különösebb szükségem nem volt.

Fejcsóválva mentem tovább, bosszankodtam ügyetlenségemen, és cigarettát vásároltam egy trafikban. Miközben a trafikos visszaadott egy százasomból, látom csak, hogy egy ötvenes hiányzik a pultról, pedig a trafikos ide tette le elém. Gyorsan körülnéztem, az ötvenes nincs a trafikban. Kisietek az ajtó elé s még éppen megpillantottam a csücskét, amint befordult a sarkon. Utánasietek, hát ott áll egy játékbolt kirakata előtt és nézeget. Óvatosan megindulok felé, csak észre ne vegyen. Megvagy! – kiáltom, de már beugrik a boltajtón, egy húszas maradt csak a kezemben belőle.

Átkozott gazember! – szidalmazom és egy felhúzható majommal a kezemben elhatározom, hogy hazamegyek, de amíg a játékot kipróbálom, két tízes megint kiugrik a zsebemből és kajánul beül egy taxiba és onnan integet. Na megálljatok csak! – mondom elszántan és hazamegyek a taxival. Otthon előveszem a maradék pénzt, az asztalra dobom, s magam odaülök elébe.

Itt maradsz! – kiáltok rá. – Ülsz a helyeden!

A pénz megjuhászodva ül az asztalon, szelíden és szófogadón, meg se moccan. – Szégyelld magad! – szidalmazom dühösen. – Haszontalan, komisz csavargó! Itt maradsz és nem mégy ki a lakásból!

Alázatosan hever az asztalomon, szomorú. Hiába, nem tudok rá haragudni, megenyhülök. Na gyere – mondom tettetett szigorral –, ez egyszer még leviszlek a sarokig.

Zsebrevágom és megyünk a Corvin Áruházba...

Somogyi Pál

Pesti tudósítónktól...

Álmatlanságban szenvedsz, felebarátom? Nem tudsz elaludni este, hánykolódsz az ágyadban?

Engedd meg, hogy egy jótanácsot adjak.

Végy elő valami fontos munkát és határozd el, hogy késő estig dolgozni fogsz. Rövidesen ólmos álmosság fog el, s még jó, ha le tudsz vetkőzni.

*

Sokan félnek a zivatartól. Van, aki a villámlástól éppen úgy retteg, mint az ősember.

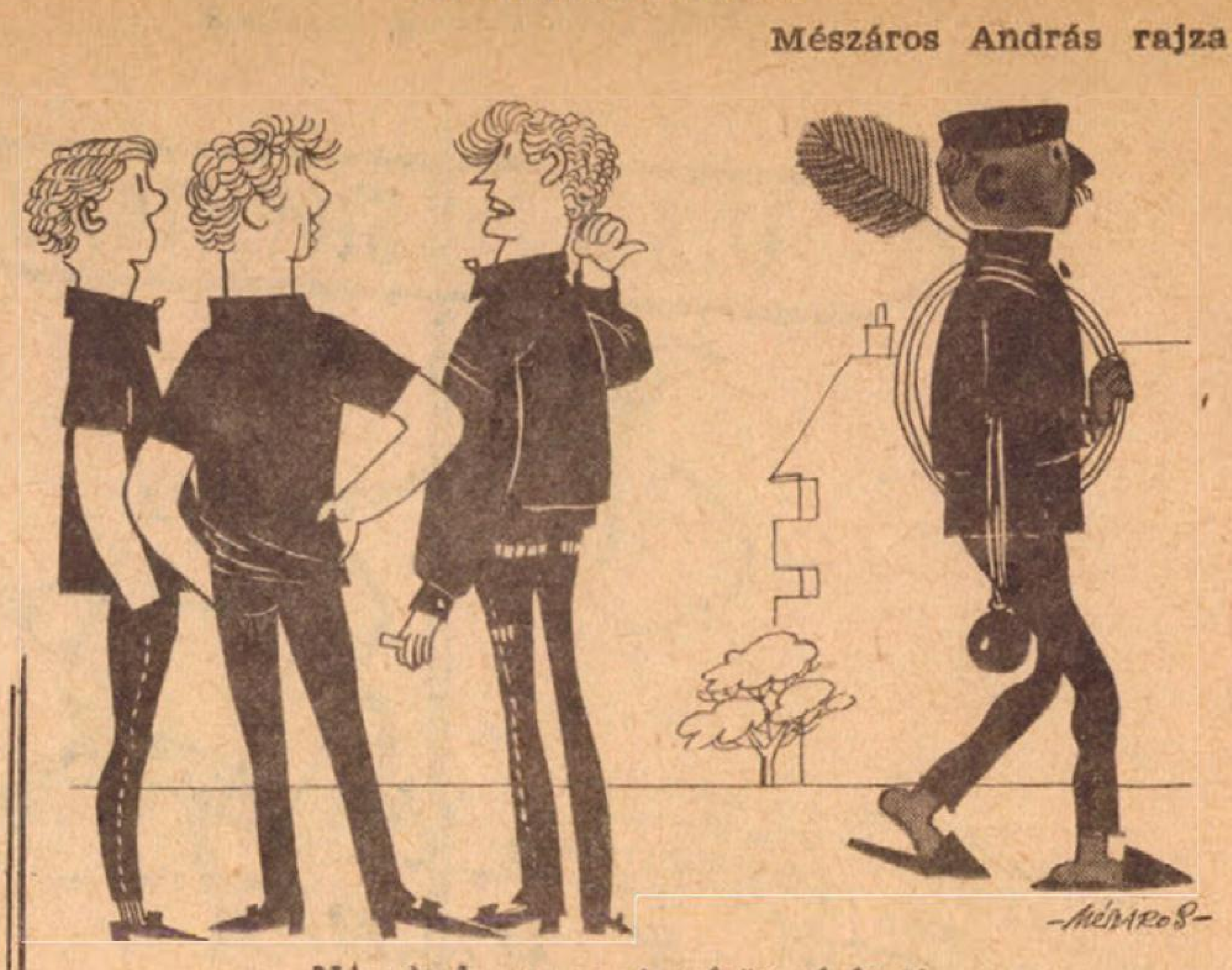
Én sem szeretem a mennydörgést, de van egy aforizmám erre az alkalomra: „Inkább égiháború, mint földi."

Az aforizmát különben mint koprodukciós életelvet felajánlom a Meteorológiai Intézetnek és a Béke Világtanácsnak.

f. l.

Konkurrencia

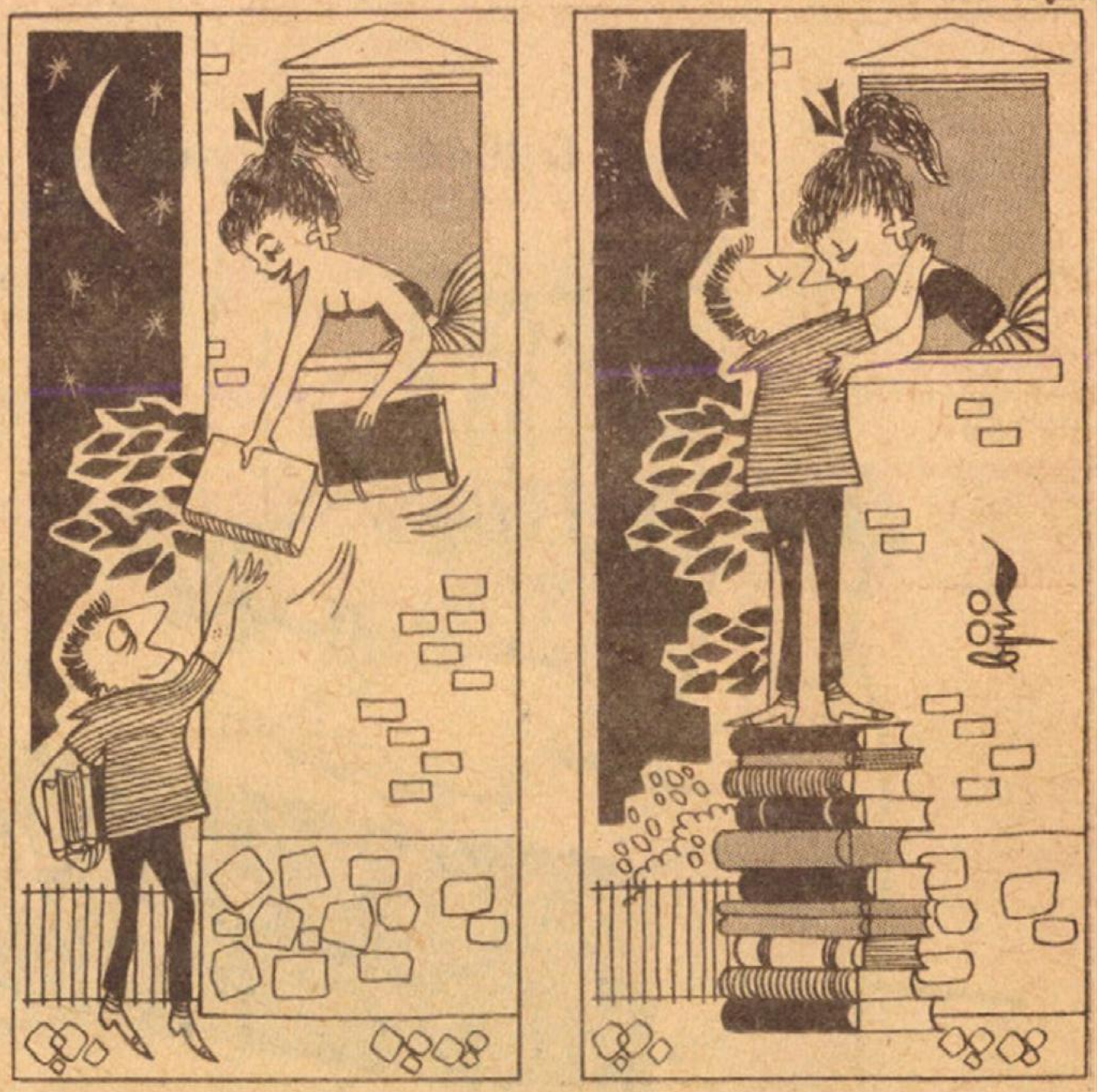
Mészáros András rajza

– Nézzétek ezt a piperkőc alakot!

A könyvbarát

Balázs-Piri Balázs rajza

Kirakatrendezők figyelmébe!

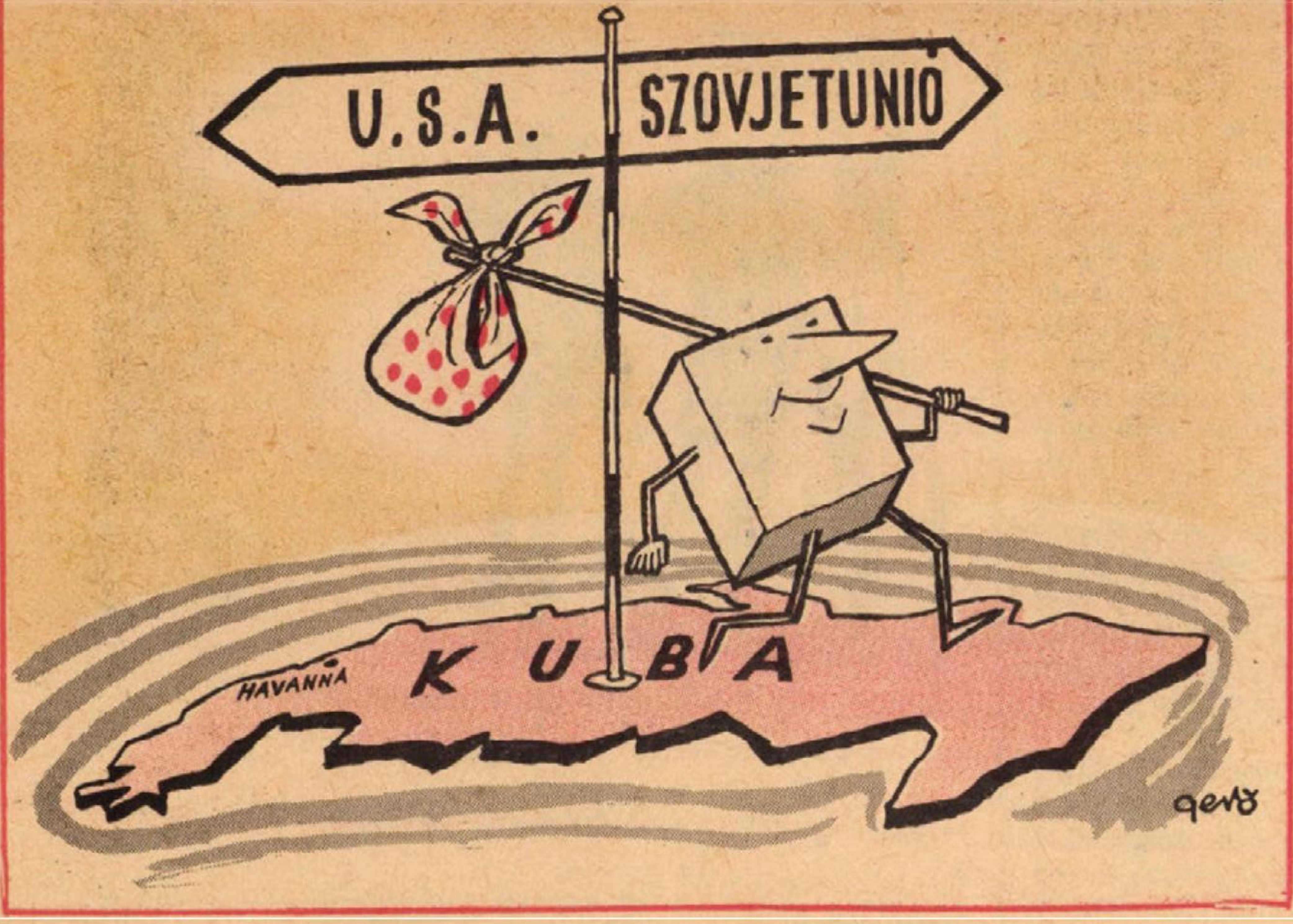
Várnai György rajza

Kényszerű gondolattársítás

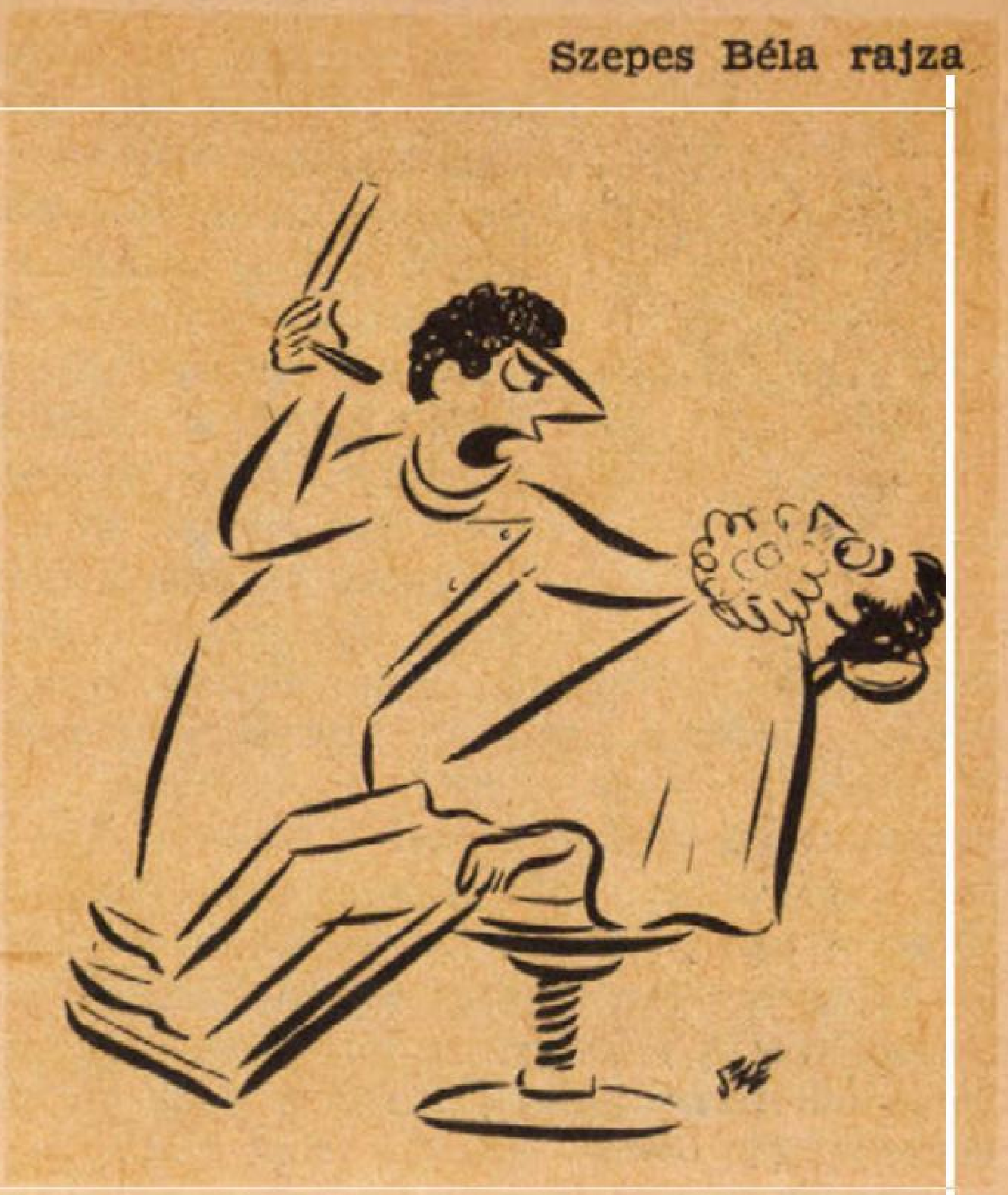
Megfordult a kocka!...

Gerő Sándor rajza

Borotvaélen a kérdés

Szepes Béla rajza

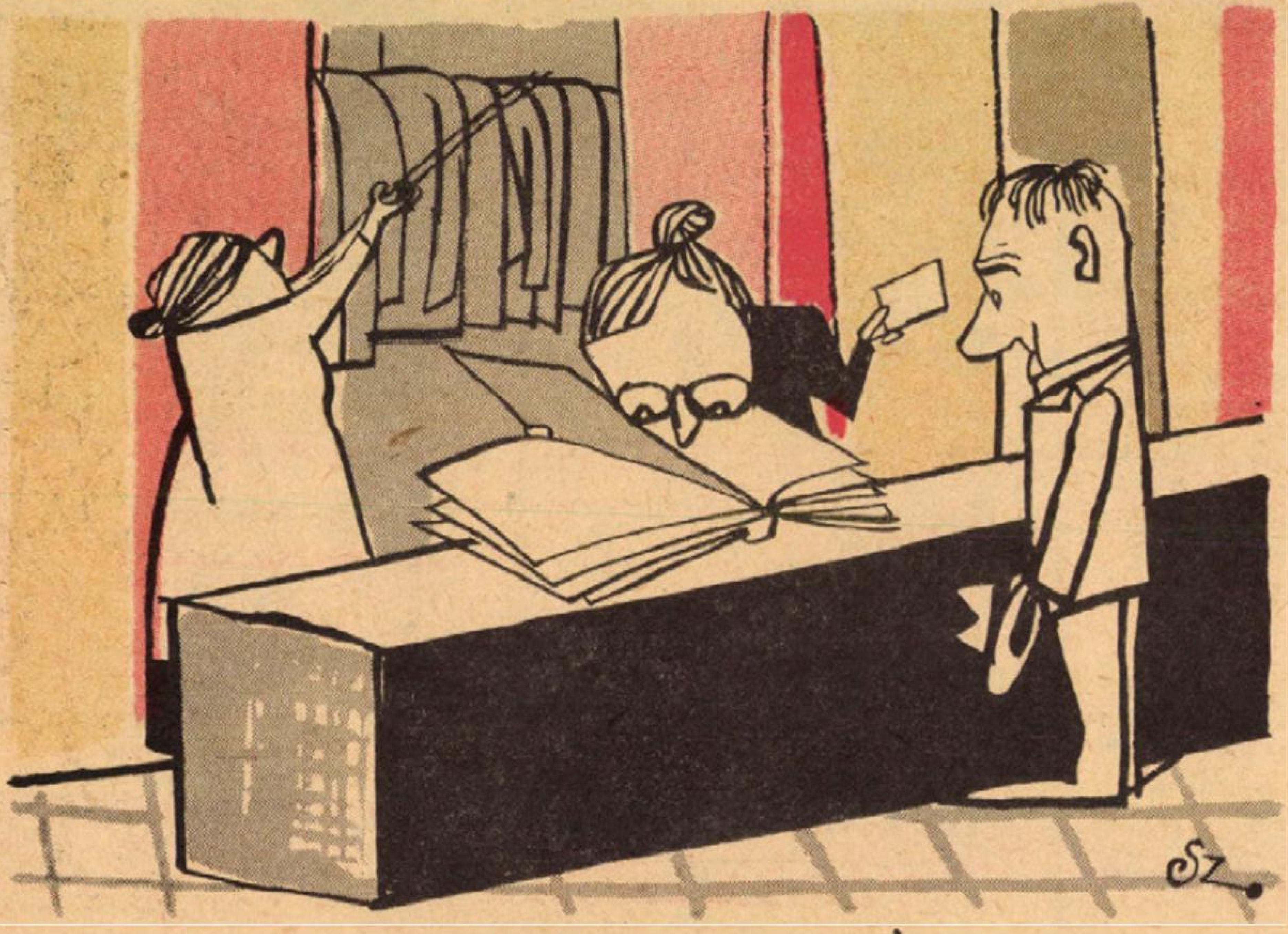
– Tulajdonképpen Fradi szurkoló az úr?

E heti hirdetésünk

Lassú fejlődés a Patyolatnál

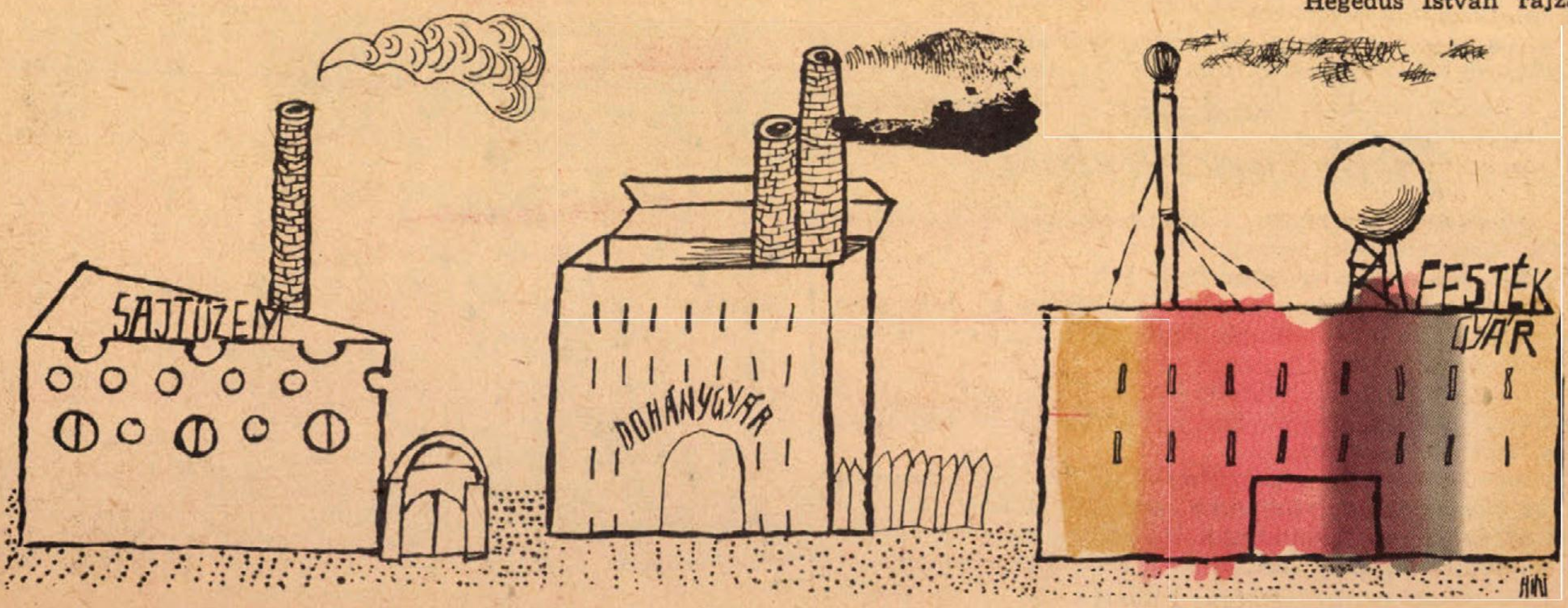
Szűr-Szabó József rajza

– Most, kérem, kivételesen kész lett határidőre, de elveszett!

Stílszerű ipartelepek

Hegedűs István rajza

Távirat érkezett

Bevált munkamódszer

– Van egy jó javaslatom, amit a szovjet küldöttség úgysem fogad el!
– De ha mégis elfogadná?
– Akkor mást javasolunk.

Határozatlan ember

Várnai György rajza

Nyári Háry János újabb kalandjai

Szegő Gizi rajza

– Ebben a vendéglőben tiszta abrosz, gyors kiszolgálás és színvonalas műsor fogadott . . .

Gyerekek az eszpresszókban

Manapság furcsamód tele
az eszpresszók gyerekkel.
Folyik a halk terefere,
majd szó röppen: „Ide gyere!"
s belémdől egy kerek tej.

S a szomszédomra, aki új
ruháját vette fel ma,
az egész dupla ráborul,
s az anya azt se mondja: juj;
a tekintete flegma.

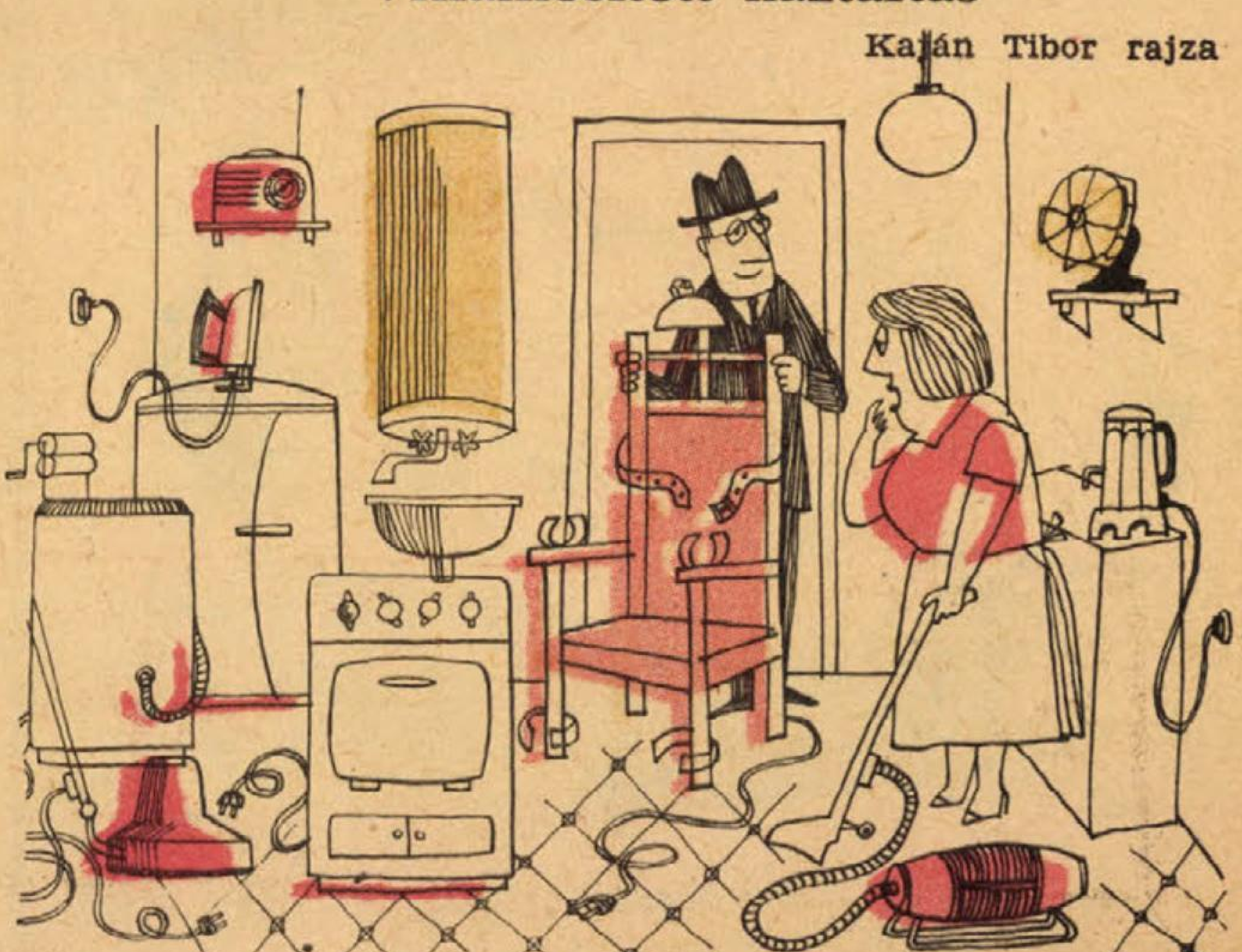
De erre száguld mifelénk
egy másik gyerek is már.
– Ne legyen inkább feketénk! –
ahogy bejövénk, kimenénk,
s vigyorog ránk öt kis száj.

Ime, javaslatot teszek
– köszönet érte nincs mért:
Eszpresszókként jelöljenek
ki egy termet napközinek
s élükre külön pincért.

Polgár István

Villamosított háztartás

Kaján Tibor rajza

– Na, mit hoztam?!

Le a bürokráciával

ERZSIKE VÁLASZOLT...

A közelmúltban e rovat hasábjain keserű panaszra fakadtam amiatt, hogy egy kellemes vasárnapon, kora este, éhen maradtam a széles Rákóczi úton, mivelhogy néhány közismert tortaféleségen kívül semmiféle harapnivalóra nem leltem a Múzeum körúttól a Nagykörútig egyetlen eszpresszóban sem.

Panaszomra a Budapesti Vendéglátóipari Tröszt kimerítő levelében reflektált, ismertetve nehézségeiket és nem hallgatva el, hogy maguk is gyakorta tapasztalják: némely időben – kivált szombat-vasárnap – vállalataik a fogyasztók igényét nem tudják kielégíteni.

A tröszt válaszlevelén kívül egy másik, frappáns válasz is érkezett szerkesztőségünkbe, melynek illusztris szerzője Görgényi Istvánné, az „Erzsike" eszpresszó üzletvezetője. A válaszlevél az alábbiakat tartalmazza:

1. *Rigmust, mely felszólít arra, hogy hanyagoljam el az eszpresszók látogatását.*
2. *Annak a megállapítását, hogy a szerző (az üzletvezető) erősen unja már a szakmájukba vágó kritikai megjegyzéseket.*
3. *Annak leszögezését, hogyha elfogyasztottam volna mindazt, ami a kérdéses időben üzletében kapható volt, megtulladtam volna.*
4. *Humoros tudósítást arról, hogy a szerző (az üzletvezető) idegrohamot kapott írásom elolvasása után.*

Az olvasó már a fentiekből is láthatja, hogy az „Erzsike" reagálása bíráló cikkemre nem mondható túlzottan önkritikusnak, de még illendőnek se. A Vendéglátóipari Tröszt helyesen tenné, ha az „Erzsike" eszpresszóban figyelmeztetőtáblát helyezne el az alábbi szöveggel:

„A földre és a kritikára köpni tilos!"

S. P.

Igényes igénylés

Az alábbi rendelkezés a Kohó- és Gépipari Közlöny július 8-i mellékletében jelent meg:

„A vállalatok üzemeltetésében levő személygépkocsikat kivételes esetekben (betegség, haláleset, szülés, esküvő stb.) a vállalatok dolgozói is igénybevehetik magáncélra. Az igénybevétel az alábbiak szerint történik:

Az a dolgozó, aki a megjelölt célra a személygépkocsit igénybe kívánja venni, a miniszterhez címzett kérelemben kérje annak engedélyezését. A kérelmet a szolgálati út betartásával az Igazgatási Főosztályhoz kell benyújtani. Az Igazgatási Főosztály a kérelmeket összegyűjti és a miniszter elé terjeszti engedélyezés végett (sürgős esetekben soron kívül). A KGM Kereskedelmi Főosztály Szállítási Osztálya az engedély alapján két példányban kiállítja az e célra rendszeresített menetlevelet és azt a jogosult rendelkezésére bocsátja. Az igénybevételt követően a menetlevél eredeti példánya 48 órán belül köteles a gépjárművet üzemeltető vállalat a Kereskedelmi Főosztály Szállítási Osztályának visszaküldeni stb., stb."

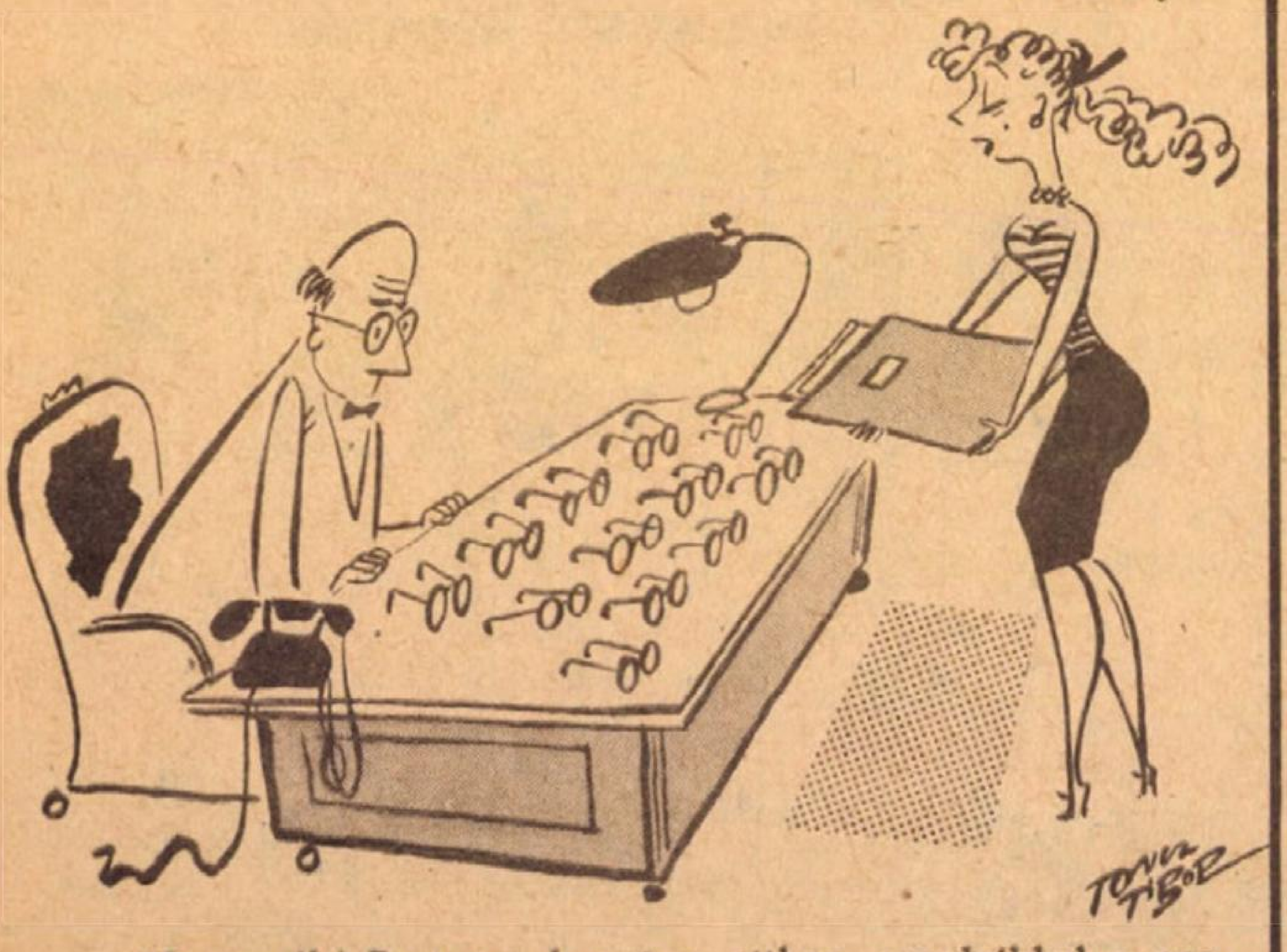
Ezt a kacskaringós szolgálati utat pontosan betartva, maradtam

kiváló tisztelettel:

egy hoppon maradt igénylő

Az ínyenc

Toncz Tibor rajza

– Na tessék! Pont azt hagytam otthon, amelyikkel a postát szoktam aláírni.

Csavaros történet

A Fehér Ökör vendéglő közelében lakom, ennélfogva mindenről tudok, ami e jóravaló baromról elnevezett helyiség körül történik. Így például azt is tudom, hogy eddig három esetben buktam el azokban a betonba ágyazott csavarokban, melyek annak a reprezentatív újságtartó állványnak alappillérét képezik, aminek felállítását ez év májusára ígérték az illetékesek.

Mindezt attól a derék lapterjesztőtől tudtam meg, aki immár második éve lát el sajtótermékekkel, s aki ebben a minőségben tegnap újabb kultúrmissziót is magára vállalt, mert izmos karjával megakadályozta, hogy negyedszer is elvágódjak az előbb említett csavarokban... Ezt követően rövid helyszíni szemlét tartottunk, melynek során kiderült, hogy a földből kiálló csavarok – minden bizonnyal szorgos fémgyűjtők jóvoltából – egészen „elanyátlanodtak" s négyük közül csupán az egyiknek van még „anyája"...

A derék lapterjesztő azonban nem romantikus lélek, őt kizárólag az érdekli, hogy a kitűzött határidő után hány hónappal később fogják felállítani a megígért és általa hőn óhajtott állványt, mely egyaránt megóvja majd őt az esőtől és a Ludas Matyi után kutató kíváncsi tekintetektől...

Az idő azonban múlik. A Fehér Ökörből lassan Vén Marha lesz, belőlem pedig illúziókat kergető aggastyán, miközben a betonból kiálló négy csavar tövében majd egy összecsavarodott újságos harsogja rendületlen hittel az arrajárók fülébe, hogy:

„Hétvégi űrrakétát indít az Ibusz a Holdba!... Újabb intézkedések a hivatali bürokrácia felszámolására! Megjelent az Űrhírlap! Szenzációs kiadás!..."

Szilágyi György

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Bújkáló eszpresszó" című bírálatra közöljük: A vállalat hibát követett el, mert a hirdetésben a pontos helyet nem jelölte meg. A Pestike eszpresszó pontos címe: Városliget, Kacsóh Pongrác út 4. sz.

Bp. Vendéglátóip. Tröszt
Murai János ig. h.

„Tanácstagi beszámolón hallottuk" című cikkükkel kapcsolatban közöljük: A szóbanforgó ház (VI. Nagymező u. 33) egyenáramról váltóáramra való átkapcsolása ez évi tervünkben szerepel. Ha a Házkezelési Igazgatóság a fővezetékek szerelési munkálatait elvégezteti, akkor az átkapcsolást még az idén végrehajtjuk.

Bp. Főv. Elektr. Művei
Makranczy

Ezt olvastuk

Pajzán rádióműsor

Kommentár nélkül közöljük a Kossuth-rádióban elhangzott egyik tánczenei műsor egymást követő három táncszámát, mely a Magyar Rádió és Televízió Újságban is megjelent.

Csingilingi . . . . .
énekli Záray Márta
Van nekem! . . . . .
énekli Ráthonyi Róbert
Így szép! . . . .
énekli Kovács Erzsi

Nem nagy difi!

A Film Színház Muzsika ismerteti néhány zeneművészünk nyári programját, többek között Banda Ede *zongoraművész* közeli terveit is. Banda Ede azonban minden kétség kívül gordonkaművész.

A rovat szerkesztője valószínűleg átfutott a hibás cím felett, vagy arra gondolt, nem nagy különbség: fúvóshangszer az fúvóshangszer!...

Érdekes pályaválasztás

Az Esti Hírlap közli az alábbi hírt:

„Locsolóautónak ment a taxi"

A hír nem lepett meg bennünket különösebben, hiszen a munkaerő-vándorlás korát éljük, és ha az a taxi végre is megunta a személyszállítást, miért ne mehetett volna el locsolókocsinak?

Ám az sincs kizárva, hogy egyszerűen csak *nekiment*, vagyis karambolozott egy locsolókocsival...

Szabad vagy tilos?

A Falusi Vasárnap 30-i száma jelentette, hogy hamarosan bemutatják a „Fűre lépni tilos" című új magyar filmet.

Az új magyar film címe: „A fűre lépni szabad".

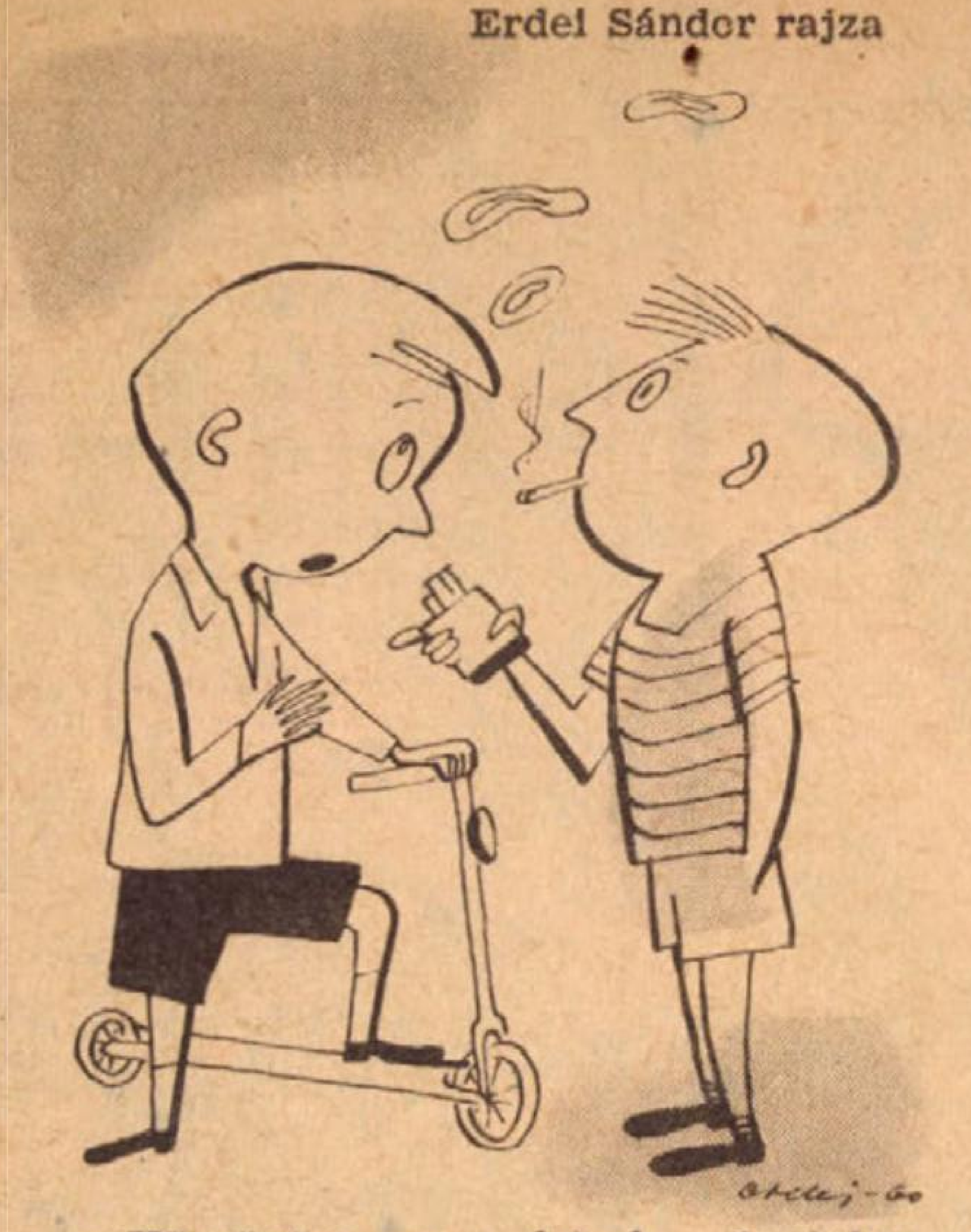
Úgylátszik, faluhelyen és vasárnap még nincsen jóváhagyva a fűre lépés szabadsága.

Mi van a székek alatt ?

A szegedi szabadtéri játékokról két döbbenetes hírt olvastunk. A Fejér Megyei Hírlap értesülése szerint „... minden harmadik szék alá körülbelül háromezer hangszórót helyeztek el." Még ennél is furcsábbat jelent az Esti Hírlap a szabadtéri játékok hangerősítő berendezéseiről, mikor címében ezt jelenti be: „Mikrofon a szék alatt." Mikrofon? Hogyhogy? Minek?

Volt dohányos

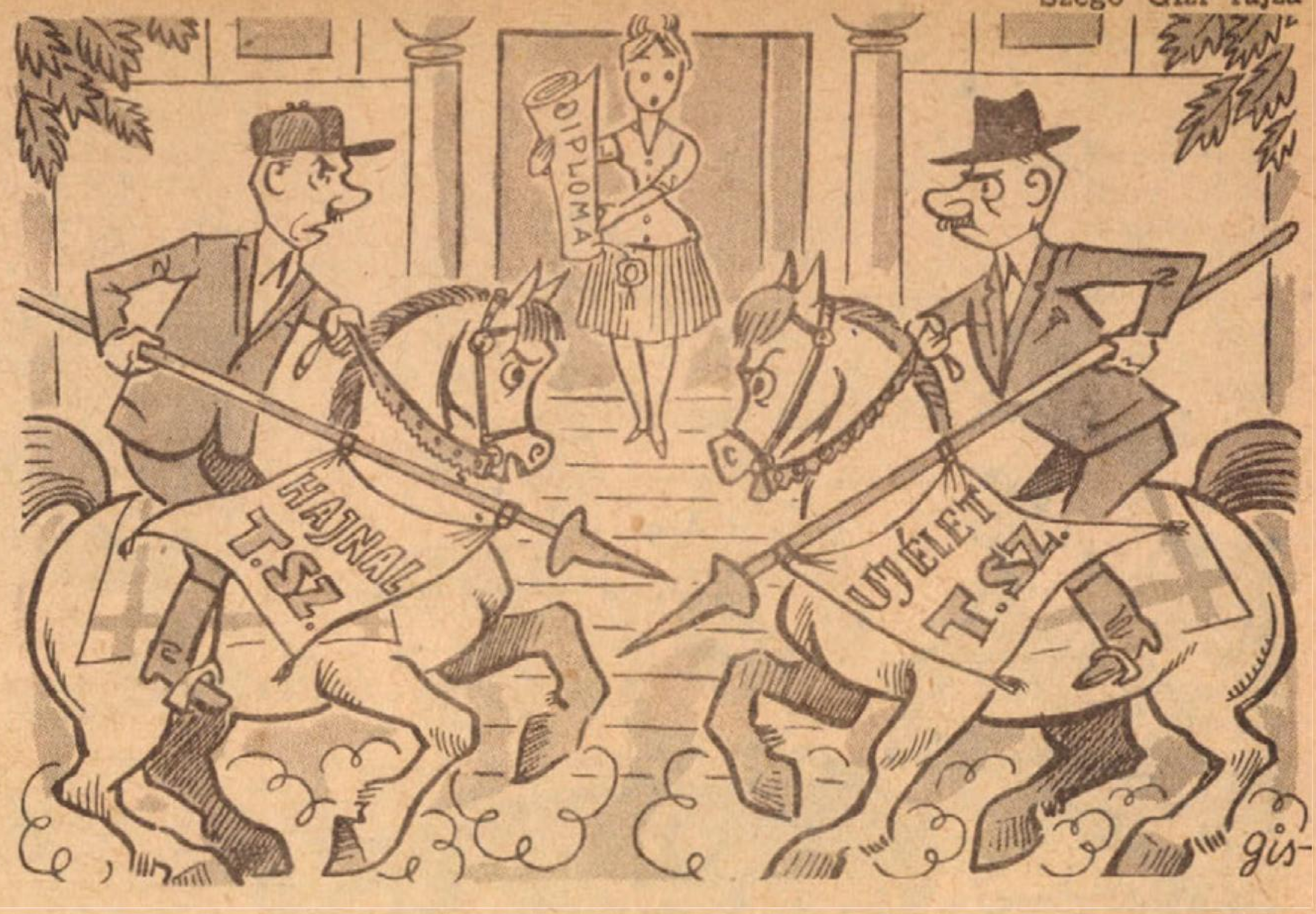
Erdei Sándor rajza

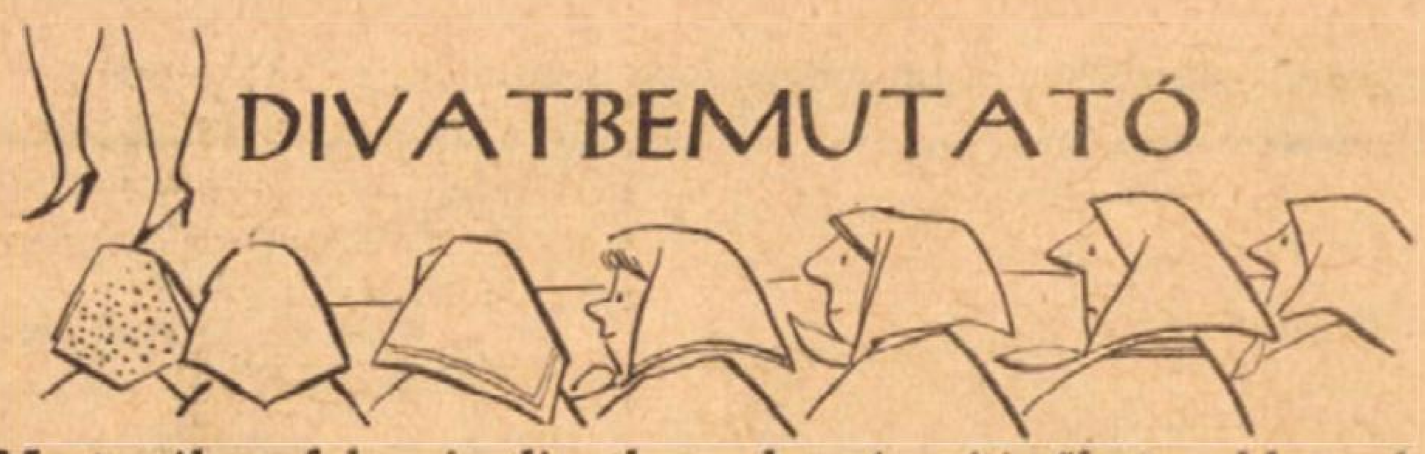
– Köszönöm, nem kérek. A doktorom két éve eltiltott tőle...

Mai bajvívás az új agrármérnökért

Szegő Gizi rajza

DIVATBEMUTATÓ

Mostanában falun is divatba jöttek a divatbemutatók. Még tavaly előfordult, hogy a helybeliek szemérmesen, csak a szomszédos községben tartott kozmetikai és divatbemutatókat nézték meg, ma azonban nem maradnak le az eseményről saját falujukban sem. A falusi divatbemutatók közönségének nincsen alsó és felső korhatára, szó szerint: jelen van a község apraja, nagyja.

Az egyik Békés megyei faluban fehérnemű-parádét rendeztek nemrég. A manekenek helybeli lányok és fiatalasszonyok voltak, s ez még jobban növelte az érdeklődést. A kultúrház nézőtere zsúfolásig megtelt, az ülőhelyeken kizárólag kendős, idősebb nagy- és dédmamák foglaltak helyet, míg a lányok és menyecskék a széksorok körül tolongtak.

Miután a másik nem részéről is óriási volt az érdeklődés, a rendezőség egy markos férfióriással látta jónak biztosítani a bemutató zavartalanságát. Rendezői karszalaggal szerelte fel, s a kultúrház külső ajtajához állította, a mellé az óriási plakát mellé, amelyen ez állt írva:

Fehérneműbemutató
kizárólag
nőknek.

A rendező, aki jó szervező hírében állt, s nemegyszer őrködött már a kultúrház pénztáránál, hogy illetéktelenek jegy nélkül ne léphessenek be, egyszerre a középpontba került. Hízelgő férfitársak környékezték meg, s ajánlottak fel számára csábító borravalóka, ha hozzásegíti őket ahhoz, hogy rövid bepillantást nyerjenek a fehérneműparádéra. Ám az őr szigorú volt, hajthatatlanul ellenállt mindenféle kívülről jövő csábításnak. Magatartásával sikert is ért el, mert félóra múlva lógó orral ballagtak tovább a kíváncsiak. Hanem a belső csábításnak ő sem tudott ellenállni. Amikor úgy látta, hogy tiszta a terep, és senki nem akar már illetéktelenül az ajtón belül kerülni, óvatosan lenyomta a kilincset, s dobogó szívvel nyomakodott a terembe. Éppen akkor, amikor a szövetkezeti bolt egyik csinos elárusítónője lépett a dobogóra, a legújabb pizsamát mutatva be, amely térden alul kötendő masniban végződik, s vállon egy kis selyemszalag tartja mindössze. Hogy tüzetesen végigszemlélhesse a bemutatott darabot, felágaskodott kissé. Ez lett azonban a veszte. Mert ha beéri száznyolcvanöt centis testmagasságának szintjével, talán végig is nézheti a bemutatót. Így azonban a „maneken" meglátta, egyet sikoltott, és kiszaladt a színpadról.

Tóth néni, aki a legkardosabb asszonyok egyike a faluban, rögtön észlelte a sikoly okát, felugrott, s odaállt a rendező elé:

– Azonnal hagyja el a termet! Nem szégyelli magát, nős ember létire...?

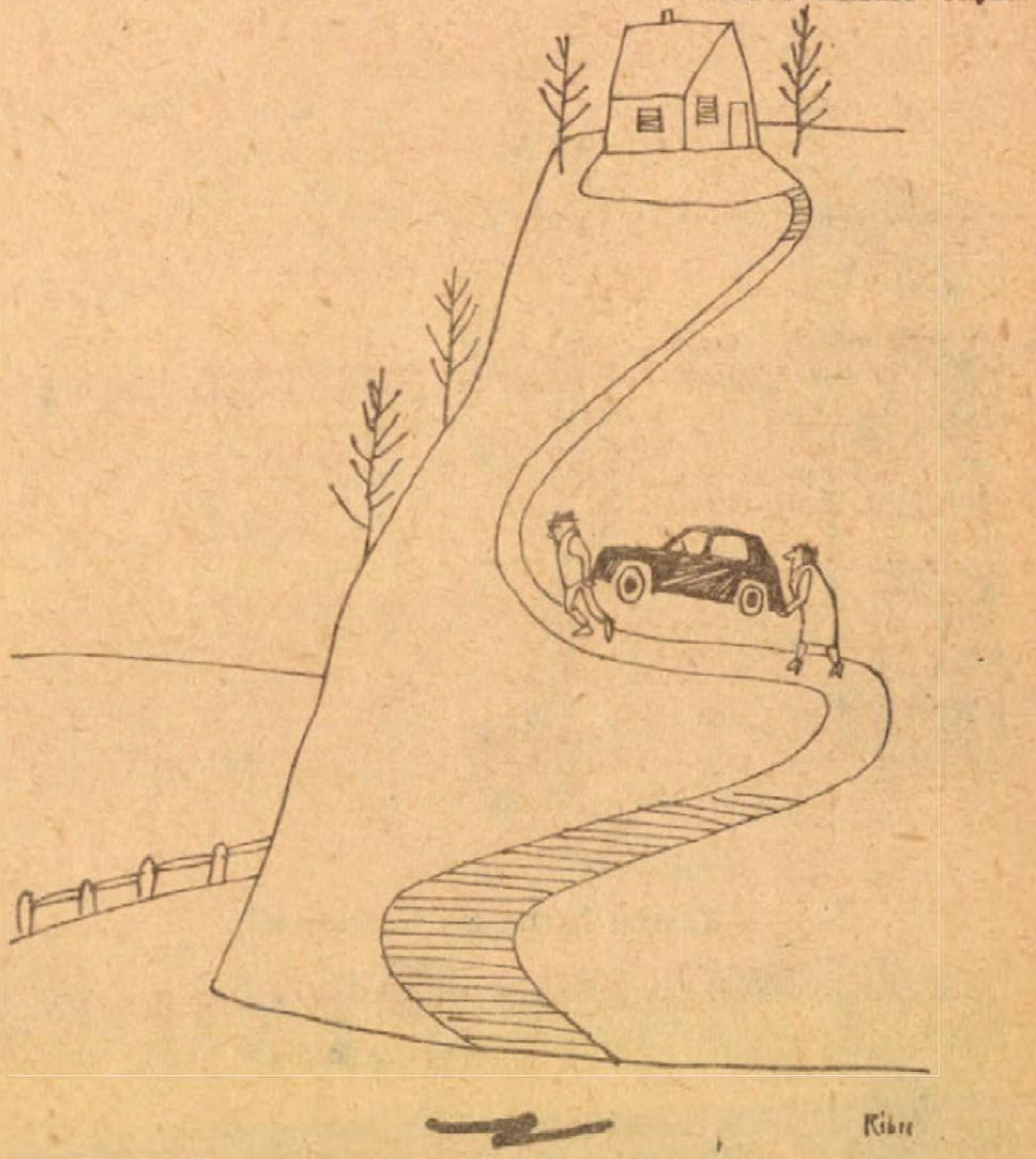
Ezzel kituszkolta a rajtakapott rendezőt, s felkiabált a színpadra:

– Juliska, jöhetsz már! Tiszta a levegő!

Szemes Piroska

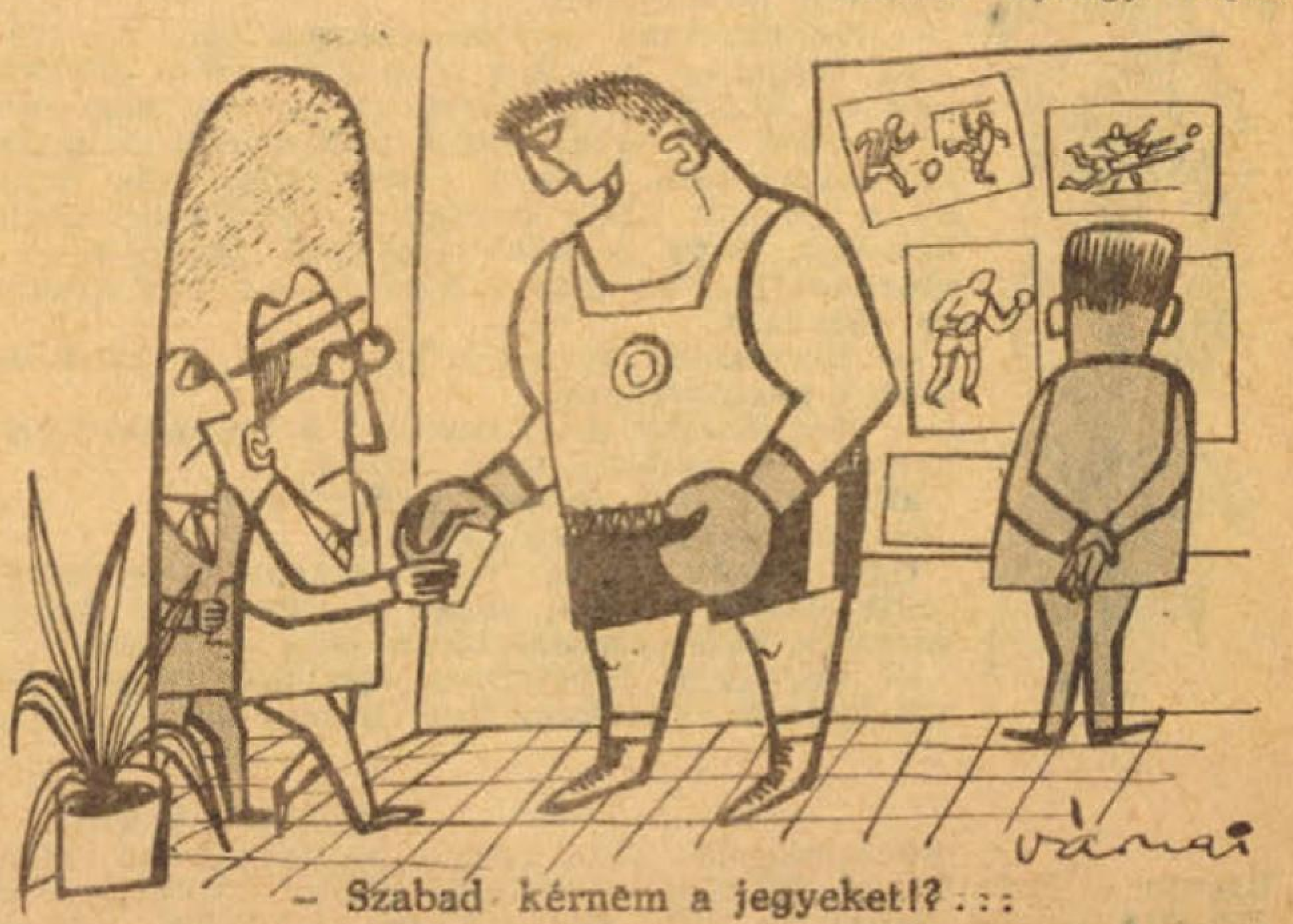
Saját kocsi

Réber László rajza

Megnyílt a sportkiállítás

Várnai György rajza

– Szabad kérnem a jegyeket!?...

A leszerelési konferencia után

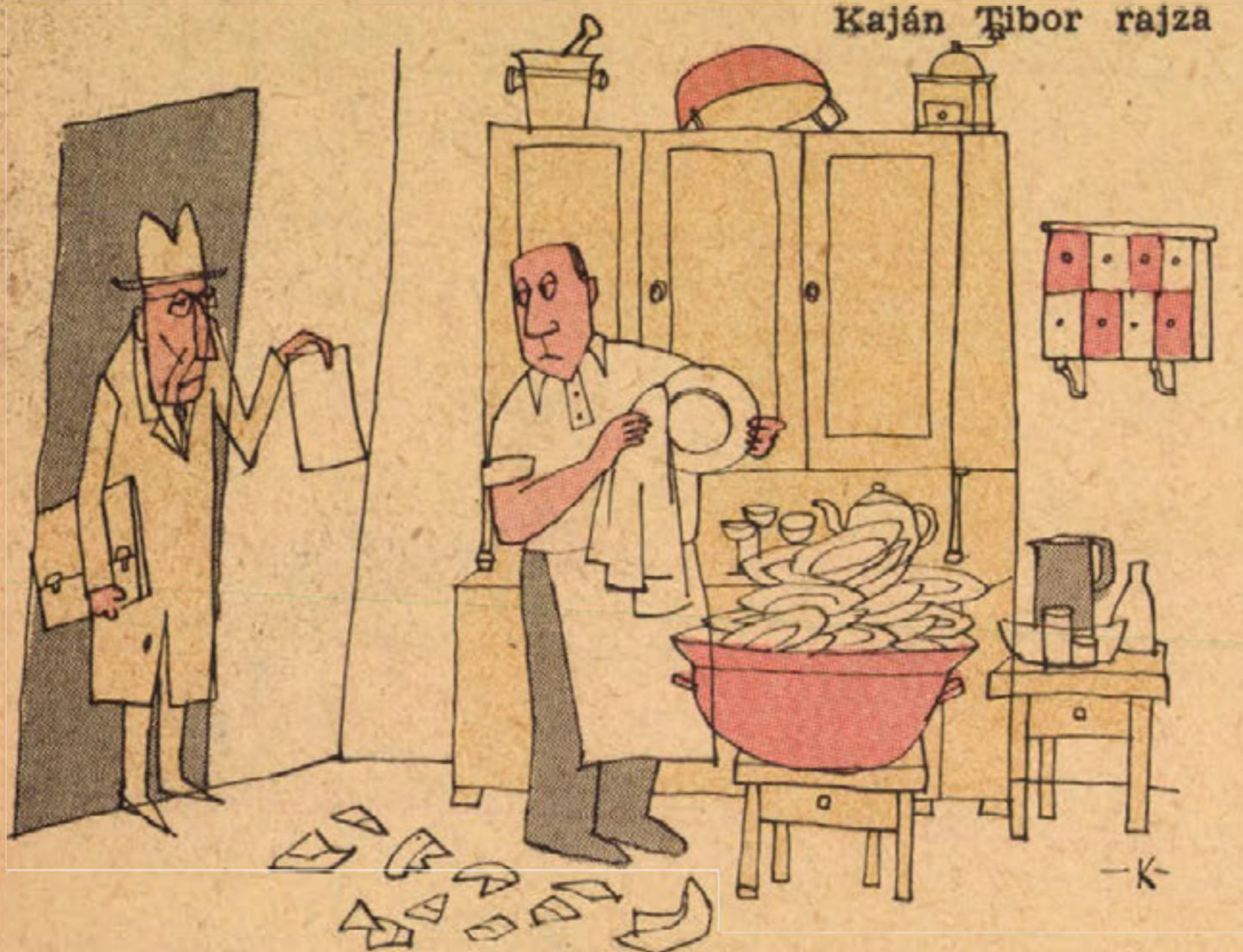
Szegő Gizi rajza

– Tábornok urak, jelentem, hogy a konferencia eredményesen záródott: nem végeztünk semmit! . . .

A kellő pillanatban

Kaján Tibor rajza

– Kössön háztartási biztosítást!

Most már csak ez hiányzik

Vasvári Anna rajza

– Egymás után szedik elő ezeket a régi divatokat

REVŰ ÉS KUKORICA

A felszabadulás előtt természetesen „maszek”-vállalkozás volt a margitszigeti szabadtéri színpad, és annak hosszú évekig egy Bródy István nevű kedélyes színigazgató és rendező volt a bérlője. Értett a műfajhoz, a nyári revűhöz és öntelten mondogatta:

— Nekem csak egy ellenségem van: az eső.

Az időjárás gyakran bizonyult ádáz ellenségnek és Bródy sűrűn zárta a szezont veszteséggel, mind a maga, mind a hitelezői bánatára. Egy szomorkás júliusi estén csüggedten lépett be a Fészek Klub kertjébe. Kártyapartnereket keresett, hogy a zöld asztalnál próbálja ki a szerencséjét, ha már a sok sötét felleg elmosta az előadást.

— Borzalmas ez az átkos eső! — panaszkodott a partnereinek.

— Hát bizony nem tesz jót a szabadtéri színháznak — toldotta meg valaki.

Mire a másik partner hozzáfűzte:

— De jót tesz a kukoricának.

Úgy látszik, ez a bölcs megállapítás szeget ütött Bródy fejébe, mert a következő nyáron váratlan bejelentéssel lepte meg a barátait:

— Fortéllyal igyekszem legyőzni a balsorsot. Vásároltam Vecsésen egy három holdas kukoricást. Most már nyugodtan vágok neki a nyárnak, függetlenítettem magamat az időjárástól. Ha esik az eső, nő a kukorica Vecsésen, ha szép idő van, nő a bevétel a szigeten.

Ravasz ember ez a Pista! — méltatták a kibicek a furfangos színigazgatót.

Aztán újra elérkezett a szeszélyes július, változó időjárással, helyenként csapadékkal. Egy szürkés-ólmos szombati alkonyatkor, miután kitették a szigeten „az előadás elmarad” szövegű gyászos táblát, Bródy ismét lehangoltan érkezett baráti társaságába.

— Ismét elmaradt az előadás — sóhajtotta.

Egy fiatal festő vigasztalta:

— De legalább jól fejlődik az esőben a vecsési kukorica.

Síri hangon válaszolta Bródy:

— A csudát! Az előbb beszéltem Vecséssel. Napok óta nem láttak egy szem esőt se!

Mire Sebestyén Géza a Budai Színkör jó humoráról ismert igazgatója csendesen megszólalt:

— Ebből is tanultunk, Pista. Vecsésen kell szabadtéri színházat nyitni és a Margitszigeten kukoricát termelni.

Stella Adorján

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.3128 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.